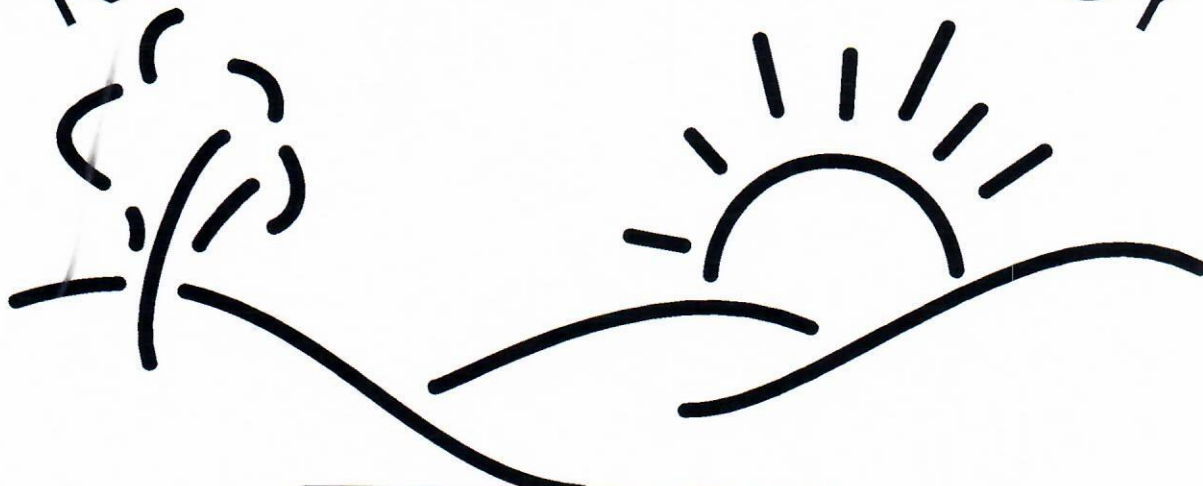

KOBERSKÉ ROZHLEDY

KOBERSKÝ OBČASNÍK

Ročník 14

Číslo 2

ŘÍJEN 2005

10 Kč

OBSAH

Úvodník	2
Informace z radnice	3
Příspěvky, polemika	5
Kultura	19
Zprávy ze školy	21
Na poslední chvíli	21
Štěbetání	22
Slovo na závěr	24

ÚVODNÍK

Pestrý život

„Domove, domove, rodné Kobeřice...“ zpívá se v úvodu „hymny“, která poprvé zazněla na IV. Sjezdu rodáků začátkem července t.r. Téměř každému, kdo cítí s tímto místem, jeho krásným okolím, kdo žije jeho radostmi i strastmi, kdo sleduje, byť třeba jen zpovzdálí, jeho

proměny, dodává pocit hrdosti a vhání slzu do oka. Každý přece někam patří, zanechává kus svého života, své blízké, svoji stopu na tváři krajiny, v paměti i osudech lidí. Snad nejlépe to vynikne ve srovnání s historickými dokumenty, které se postupně vynořují a osvětlují kontinuitu našeho života. Vždyť to, co dnes konáme, bude rovněž jednou dokumentem doby v níž jsme žili a v níž jsme tvořili a doufáme, že zůstane tak pevně a nezapomenutelné, jako ten „kosteliček“, který na naši obec shlíží s vršku už osm století. To dnešní se právě letos velice intenzivně prolíná s tím minulým. Stačí si jen připomenout proměnu areálu hřiště U lesa na trávník, na který jsme se ještě nedávno dívali pouze v televizi, novou, moderní bytovou výstavbu tam, kde se ještě nedávno otáčeli sekáči s kosami či se ozýval suchý zvuk motyk, nové spojovací vozovky, po nichž dříve drkotaly koňské a kravské potahy, proměnu bývalého chudobince na současnou důstojnou modlitebnu, ale i návrat dříve přezdobeného kostelíku k jeho původní románské a gotické čistotě, vynikající prostotou, bělostí, přírodními materiály a akustikou. Což teprve dnes už historická škola, jejíž interiér a vybavenost nezůstává nic dlužen současným technickým možnostem. Jak by se asi tvářili budovatelé Hasičské zbrojnice, kdyby dnes uviděli tento dům zvenku, ale především zevnitř. A samozřejmě také radnice, která se postupně stává nejen důstojným reprezentantem obce, ale také budovou, která vskutku bude sloužit všem. Mnohé mizí a nové povstává, jak už to v životě bývá. Můžeme si postesknout nad bývalou početností občanů i dětí, srovnat bývalou chudobu s dnešními životními podmínkami, připomenout si mnohé dřívější problémy, jež v různých obměnách trvají dodnes, můžeme srovnávat tehdejší rozhled s dnešními mediálními prostředky i možnostmi cestování, můžeme také srovnávat dřívější obdělávaná polička, vysečené meze a potoky, každoročně obilné domky s dnešními kontrasty výstavních vil a chátrajících či

polozbořených staveníšť, můžeme a musíme se zabývat mnohými problémy, kterých naši předkové byli ušetřeni. Přesto s nimi neztrácíme kontakt, ba právě naopak si jejich život a jejich úsilí připomínáme, zejména tam, kde zůstává trvalý odkaz. Tak tomu bylo při oslavách 125. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů, tak tomu je při připomenutí 50 let, které uplynuly od osvobození obce v II. světové válce, tak je tomu s připomínkou 15 let od obnovené samostatnosti obce i dalším, už IV. Setkáním rodáků 1-3. července, či pokračující tradici stále životných a veselých hodů nebo vánočním koledováním. Noví lidé přicházejí a s nimi i nové zvyky a tradice, nové obohacení. Tím jsou nejen koncerty, nová podnikatelská úsilí, ale třeba i ta „hymna“ od Luboše Javůrka, který není rodákem a přece jako opravdový rodák dokázal vjem z tohoto kousku země vepsat do písničky. Vepsat se to snažíme i my tímto časopisem, jeho obsahem ze současnosti i minula, aby se stal připomínkou našeho života, nás všech.

J.S.

Kobeřice, Kobeřice

Předehra -60 3 hudba: Luboš Javůrek

Domova, domova rodné Koba-fi-ce fi-ce

Zvuku když se podívám zvuku když se podívám na ten koste-li-ček

Zvuku když se podívám mezi stromy douj mezi stromy douj

Vzpomínka za vzpomínkou vzpomínka za vzpomínkou hlavou se m

he-mi Na tak krásná dětata s uměnci ve vrstvičkách srdíčko máe poskočí

srdíčko máe poskočí oči se rozzaří Když bych se ja

nedej Bože v třím světě znatil rad bych se zas domove rad bych se zas domove

E Dohra

do Kobeřic vrátit

INFORMACE Z RADNICE

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 29.11.2004

Územní plán obce

Zastupitelstvo obce souhlasí s pořízením a zpracováním územního plánu obce v celkové ceně pořízení 274 300 Kč, souhlasí s výběrem zpracovatele územního plánu: Projekční atelier pro investiční výstavbu a územní plánování Brno, ing.arch. Jiří Hála.

Smlouva o dílo č. 06-04-U: Rekonstrukce a oprava budovy obecního úřadu+prostranství mezi OÚ a budovou Dolní 55; Dodatek č. 1

Zastupitelstvo obce souhlasí se zněním Smlouvy o dílo a Dodatku č. 1 k výše uvedené smlouvě. Předmětem smlouvy o dílo jsou zemní práce, betonáž základů, zajištění stávajících budov OÚ a budovy Dolní 55. Cena je vyčíslena na 250 000 Kč včetně DPH. Dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo řeší odvodnění základové spáry (při výkopech rýhy pro základové pasy se narazilo na podzemní vodu). Cena díla je navýšena o 50 000 Kč, tzn. Celkem Rekonstrukce budovy OÚ dle smlouvy o dílo a dodatku č. 1 činí 300 000 Kč včetně DPH.

Žádost o vyjádření k plánovanému záměru JME a.s. Brno: „Kobeřice propoj VN 137-331+NN

Při plánované stavbě dojde k proudovému propojení dvou stávajících vedení VN pomocí zemního kabelového vedení VN, pokládce nového zemního kabelového vedení, které propojí dvě stávající trafostanice U kovárný a U hřiště.

Zastupitelstvo obce souhlasí s plánovaným záměrem akce za předpokladu záruk dostačujícího napájení NN, zejména v lokalitě ulice Újezd II. (stará zástavba) a v plánované trase zůstane zachováno stávající veřejné osvětlení.

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 14.2.2005

Rozpočet Základní školy na rok 2005

Příspěvek z rozpočtu obce na zajištění provozu školy v celkové výši 500 000 Kč.

Z toho:

Základní škola	264 500 Kč
Mateřská škola	205 500 Kč
Školní jídelna	30 000 Kč

Zastupitelstvo obce schvaluje rozpočet Základní školy pro rok 2005.

Rozpočet obce na rok 2005

Rozpočet obce je sestaven jako vyrovnaný.

Příjmy + financování (zapojení prostředků z minulého roku): 5 331 500 Kč

Výdaje ve výši 5 331 500 Kč.

Zastupitelstvo obce schvaluje rozpočet obce na rok 2005.

Žádost o koupi pozemku p.č. 986/1-žadatel: František Novotný, Blansko

Pozemek samostatně není vhodný pro stavební místo. Zastupitelstvo obce nesouhlasí s nabídkou odprodeje pozemku parcelní číslo 986/1.

Žádost o odkoupení pozemků p.č. 294/1 a p.č. 295/1 – žadatel VIP system, s.r.o. Brno

Zastupitelstvo obce souhlasí s odprodejem pozemků p.č. 294/1 a p.č. 295 společnosti VIP system, s.r.o. Brno a souhlasí s uzavřením kupní smlouvy za cenu 20 Kč /1 m².

Projekt internetizace knihoven

Cílem projektu je připojení všech knihoven poskytujících veřejné knihovnické a informační služby dle knihovního zákona. Žádost adresuje obec na Ministerstvo informatiky. Spoluúčast obce na projektu: zakoupení počítače. Ministerstvo informatiky dodá bezplatné připojení k internetu a nejméně 3 roky bude hradit jeho provoz i servis připojení.

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 3.3.2005

Žádost o odprodej pozemků p.č. 803/2 a p.č. 802/4-žadatel: Ing. Libor Musil, Slavkov u Brna

Zastupitelstvo obce souhlasí s odprodejem pozemků p.č. 803/2 a p.č. 802/4 a souhlasí s uzavřením kupní smlouvy za cenu 20 Kč/1 m² s podmínkou, že žadatel předkoupí zajistí přístup na pozemek p.č. 802/1 a uhradí veškeré náklady spojené s prodejem a vkladem na katastrálním pracovišti ve Vyškově.

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 13.4.2005

Žádost o příspěvek na opravu kostela sv.Jiljí

Oprava římskokatolického kostela zahrnuje rekonstrukci elektroinstalace, vymalování interiéru. Část nákladů bude hrazeno z finančních prostředků farnosti a ze sbírek věřících k tomuto účelu uspořádaných. Rozpočet na opravu je vyčíslen v částce 103 000 Kč. Zastupitelstvo obce souhlasí s poskytnutím neinvestiční dotace církvi ve výši 50 000 Kč .

Žádost o odkoupení části pozemku p.č. 336 (lokality Bařina)-žadatel: Jan Hönlinger

Žadatel p. Hönlinger má tuto část pozemku v nájmu. Zastupitelstvo obce souhlasí s odprodejem uvedené části pozemku v ceně 20 Kč/1 m² za předpokladu úhrady geometrického zaměření panem Hönlingerem

Žádost o grantový příspěvek na výstavbu dětského hřiště

Žádost je adresovaná společnosti Moravské naftové doly, a.s. Hodonín. Předpokládané výdaje jsou vyčísleny na částku 300 000 Kč. Požadovaná výše grantu 150 000 Kč. Navržená lokalita – pozemek p.č. 430/1 (park naproti fary).

Oprava zpevněné plochy před budovou Dolní 68 (bývalý obchod)

Celkové náklady na opravu činí 69 919 Kč, opravu provede firma Silniční stavby, a.s. České Budějovice, provoz Brno. Předmětem oprav je oprava obrubníků, výšková úprava šoupěte, oprava povrchu AB, očištění.

~~~~~

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 15.6.2005

Závěrečný účet obce za rok 2004

Výsledek hospodaření obce

Příjmy celkem 6 791 477,37 Kč

výdaje celkem 8 574 529,25 Kč

financování 2 100 000 Kč

Stav ZBÚ k 31.12.2004 314 444,22 Kč.

Výsledek – přebytek hospodaření ve výši 316 948,12 Kč.

Hospodářský výsledek Základní školy za rok 2004

Hospodářský výsledek ZŠ je ve výši 31 671,83 Kč. Zastupitelstvo obce souhlasí s přerozdělení hospodářského výsledku: 20% do fondu rezerv a 80% do fondu odměn.

Zpráva o výsledku přezkoumání hospodaření obce za rok 2004

Přezkoumání hospodaření obce za rok 2004 provedl ekonomický odbor Krajského úřadu JM kraje dne 23.2.2005. Předmětem přezkoumání hospodaření obce byly zejména údaje které jsou podle §17 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtu, součástí závěrečného účtu. Údaje byly odsouhlaseny na účetní závěrku obce.

Na základě výsledků provedeného přezkoumání hospodaření obce za rok 2003 byly zjištěny nedostatky, spočívající v porušení povinností nebo překročení působnosti územního celku stanovených zvláštními právními předpisy.

- a) nebyl dodržen zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, nesprávné určení další odměny zastupitelstvu obce
- b) zastavený majetek nebyl dle Českých účetních standard č. 501 odděleně sledován na analytickém účtu.

Zastupitelstvo obce schvaluje závěrečný účet obce s výhradou a současně schvaluje nápravná opatření k zjištěným nedostatkům

Žádost o dotaci – rozhledna

Žádost o dotaci - rekonstrukce šaten a výstavba sociálního zařízení na hřišti u lesa

Zastupitelstvo obce souhlasí s podáním žádostí na Ministerstvo financí. Celkové náklady na výstavbu rozhledny jsou vyčísleny na částku 800 000 Kč, z toho obec by se podílela 20% celkových nákladů. Celkové náklady na rekonstrukci šaten a výstavbu sociálního zařízení na hřišti u lesa činí 830 000 Kč. Podíl TJ Sokol 30 000 Kč, žádost o dotaci ve výši 800 000 Kč.

~~~~~

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 1.9.2005

Zastupitelstvo obce souhlasí s uzavřením Smlouvy o dílo č. 11205. Předmětem smlouvy je dokončení stavby „Rekonstrukce a úprava Obecního úřadu v Kobeřicích u Brna, II. etapa. Termín provedení je

~~~~~

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 14.9.2005

Zastupitelstvo obce souhlasí s postupem práva využívat digitalizačních map obce a příslušných sítí pro MÚ ve Slavkově u Brna.

Zastupitelstvo obce bez výhrad vzalo na vědomí vyúčtování IV.sjezdu rodáků:

Příjmy ve výši 21 800 Kč zahrnují vstupné, prodej sklenic a upomínkových předmětů.

Výdaje ve výši 187 382 Kč zahrnují účinkování kapel, videozáznam ze sjezdu, propagační a upomínkové předměty, zpracování časopisu a publikací, pohoštění rodáků a hostů.

Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí bez výhrad výsledek výběrového řízení na provozování kavárny s dofinancováním vnitřního vybavení. Přihlásil se jediný uchazeč, pan Stanislav Sedlák, ml.

Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí změnu ve vedení místní knihovny. Po dobu nepřítomnosti stávající knihovnice bude na základě smlouvy zastupovat paní Sklenářová. Provozní doba je stanovena na středu v době od 17:00 do 19:00 hodin.

~~~~~

Přehled počtu obyvatel

Stav k 31.12.2004		562 obyvatel
<u>Přírůstky</u>	20	
Přihlášení	17	
Narození	3	
<u>Úbytky</u>	6	
Odhlášení	1	
Úmrtí	5	
Stav k 30.09.2005		576 obyvatel

Jak si stojíme se složením i počty obyvatel ve Svazku Ždánického lesa a Politaví (Z připravované Studie strategického rozvoje regionu firmou Ageris)

Věková struktura obyvatel k 1. 3. 2001

Vedle analýzy prostorové diferenciaci reprodukčních procesů za určité časové období je nutné zabývat se i strukturálními znaky obyvatelstva, především strukturou obyvatelstva podle věku a vzdělanosti a strukturou ekonomickou.

Na rozdíl od pohybu obyvatelstva není možné strukturální charakteristiky obyvatelstva sledovat průběžně (každoročně), ale pouze jednorázově jednou za deset let při sčítání lidu. Výjimku představuje pouze věková struktura, kde lze podíl obyvatelstva ve třech základních věkových skupinách každý rok aktualizovat dle údajů bilance obyvatelstva.

Údaje o aktuálním věkovém rozvrstvení obyvatel mají význam především pro hrubý odhad vývojových předpokladů mikroregionu či jednotlivých obcí přirozenou měnou.

Ukazatelem vnitřního populačního potenciálu je tzv. **index stáří** odvozený ze srovnání okrajových kategorií věkových skupin (nad 60 let a 0 – 14 let). Podle hodnoty indexu stáří pak posuzujeme typ populace na sledovaném území.

Celkově v mikroregionu počet občanů důchodového věku převyšuje počet dětí a mládeže, ale tento poměr je příznivější než jeho hodnota v Jihomoravském kraji. Přesto i zde musíme hovořit o regresivním (ubývajícím) typu populace. Velmi špatná je situace v obci Vážany nad Litavou, kde index stáří dosahuje hodnoty 177,5. Ve Zbýšově a v Nížkovcích je tato hodnota vyšší než 160 a počet občanů v důchodovém věku je zde tedy výrazně vyšší než počet dětí. Naproti tomu má obec Kojátky překvapivě nízkou hodnotu indexu stáří – 87,7 a také Otnice mají hodnotu indexu nižší než 100, což znamená, že zdejší populace je progresivní (rostoucí). V obcích, kde se hodnota indexu pohybuje těsně nad hodnotou 100 můžeme hovořit o stabilizované populaci, to je v obcích – Milešovice, Letonice a Dambořice.

obec	0 - 14		15 - 59		60 a více		celkem	index stáří
	absolutně	v %	absolutně	v %	absolutně	v %		
Bošovice	178	16,5	682	63,1	221	20,4	1 081	124,2
Bučovice	1 075	17,0	4 067	64,3	1 182	18,7	6 324	110,0
Dambořice	241	19,2	761	60,7	251	20,0	1 253	104,1
Heršpice	110	17,0	403	62,2	135	20,8	648	122,7
Hodějvice	131	16,1	511	62,7	173	21,2	815	132,1
Holubice	114	13,6	556	66,2	170	20,2	840	149,1
Hostěrádky-Rešov	126	16,4	484	62,9	160	20,8	770	127,0
Hrušky	117	16,0	461	63,1	153	20,9	731	130,8
Kobeřice u Brna	93	17,0	336	61,3	119	21,7	548	128,0
Kojátky	73	20,1	227	62,4	64	17,6	364	87,7
Křenovice	262	15,1	1 120	64,4	358	20,6	1 740	136,6
Křižanovice	99	14,1	476	67,8	127	18,1	702	128,3
Letonice	251	17,7	916	64,4	255	17,9	1 422	101,6
Lovčičky	86	15,3	344	61,3	131	23,4	561	152,3
Milešovice	111	17,8	400	64,3	111	17,8	622	100,0
Mouřínov	73	15,9	291	63,4	95	20,7	459	130,1
Němčany	104	14,4	473	65,5	145	20,1	722	139,4
Nížkovice	99	14,6	417	61,6	161	23,8	677	162,6
Otnice	252	18,1	902	64,8	239	17,2	1 393	94,8
Rašovice	96	14,7	449	69,0	106	16,3	651	110,4
Slavkov u Brna	931	15,8	3 875	65,6	1 098	18,6	5 904	117,9
Šaratice	140	15,5	583	64,7	178	19,8	901	127,1
Uhřice	109	15,4	451	63,6	149	21,0	709	136,7
Vážany nad Litavou	80	12,8	401	64,4	142	22,8	623	177,5
Velešovice	155	16,4	619	65,5	171	18,1	945	110,3
Zbýšov	68	16,2	238	56,7	114	27,1	420	167,6
Ždánice	442	16,2	1 787	65,6	497	18,2	2 726	112,4
MR - celkem	5 616	16,3	22 230	64,3	6 705	19,4	34 551	119,4
JM kraj	172 313	15,4	730 096	65,1	219 383	19,6	1 121 792	127,3

Závěry: Část obcí mikroregionu Ždánický les a Politaví jsou součástí širšího území brněnské sídelní aglomerace. Můžeme proto předpokládat, že by tyto obce mohly být přitažlivou lokalitou pro suburbanizaci města Brna. Pozitivní demografický vývoj, zejména ve ždánické části mikroregionu, je třeba podpořit rozvojem pracovních příležitostí a občanské a technické vybavenosti, která by spolu s kvalitním přírodním prostředím mohla být impulsem k setrvávání, případně přistěhování obyvatel do tohoto regionu. Celkově však nelze předpokládat, že

se tento mikroregion vymkne z celorepublikového trendu stárnutí populace.

Pro zajištění progresivní věkové struktury, a tím i růstu populace v mikroregionu, se jeví jako nutné v předstihu připravit:

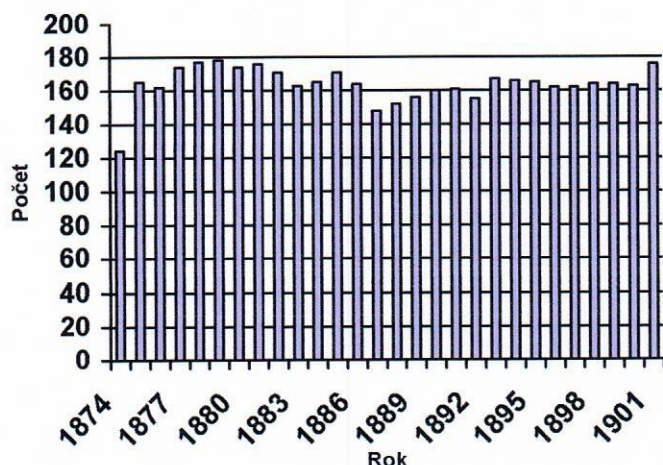
dostatek rozvojových ploch pro bydlení v rodinných, případně bytových domech pro mladé rodiny
mladým rodinám nabídnout kvalitní zázemí v obcích – sportovní i kulturní vyžití, zájmová činnost
plochy pro podnikání umožňující vznik pracovních příležitostí rekonstrukci a dobudování infrastruktury

S ohledem na vysoké zastoupení obyvatel starších 60-ti let je třeba zaměřit pozornost na budování služeb a zařízení pro seniory a zajištění dostatku finančních zdrojů na jejich provoz.

~~~~~

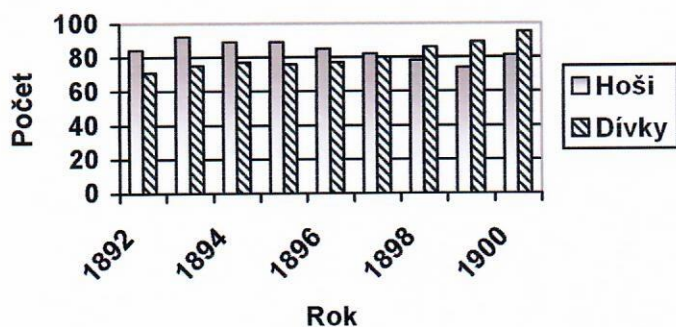
Počty dětí navštěvující školu v Kobeřicích za Rakouska-Uherska

Počet žáků v letech 1874-1901

Od r. 1880 se učilo v nové škole ve dvou, od roku 1900 až ve třech třídách. Více jak 50 žáků ve třídě nebyla žádná zvláštnost. Ve výjimečném roce 1915 bylo ve škole dokonce 199 žáků a učilo se až ve 4 třídách, přičemž v I. tř. bylo 33 žáků, ve II. tř. 60 žáků, ve III. A tř. 46 žáků a ve III. B 60 žáků. Obec v té době měla až 1015 obyvatel (údaj z r. 1910). V průběhu let se měnilo i složení počtu chlapců a dívek.

Poměr hochů a dívek

Je pravda, že hodně žáků „vychodilo“ obecnou školu (1-5. roč.) pouze v Kobeřicích a dál na měšťanku do Slavkova nechodili. Avšak i tak jsou počty dětí s těmi dnešními naprosto nesrovnatelné uvážíme-li, že do 1. tř. dnes nestupují v průměru 4 děti. Tabulka z roku 2002 o věkovém složení obyvatelstva hovoří jasně: dětí ve věku od 0 do 15 let bylo v té době pouze 93, což je asi 17 % z celkového počtu obyvatel. Za Rakouska-Uherska by počet dětí v daném rozpětí představoval asi 300, tj. 30% z celkového počtu obyvatel. A to nepočítáme vysokou úmrtnost na tehdy hojně uváděnou příčinu úmrtí novorozeňat, psotník. Rodiny byly mnohem početnější než nyní.

Ze školní kroniky a studie firmy Ageris pro Svazek obcí Ždánického lesa a Politaví vybral a sestavil Slabotinský

~~~~~

Nově objevený historický dokument

VES KOBEŘICE u SLAVKOVA

(Opis originálu, jenž poslán musejnímu spolku do Brna, nom. Kobeřice, gen.- ic, lok v -icích)

Obec Kobeřice 21 km jv. Brna a 7 km jižně okresního města Slavkova leží v pahorkaté, málo vodnaté a nepříliš úrodné krajině na výběžku Maršovských hor poblíž rozsáhlých lesů knížete Liechtensteiny. Rozkládající se na západním svahu dosti příkré výšiny, jest často vydána vichrům, bouřím, krupobití a p. živelným pohromám, čímž i podnebí jest poněkud drsnější, než v okolních vesnicích. I žně bývají asi o týden později než v blízkém sousedství na nížině. Přes to přese všecko pěstují tu již ode dávna víno.

Původ osady není znám, jen to jisto jest, že zde byl hrad téhož jména, okolo roku 1608 hrady dva, starý a nový.

Dle posledního sčítání lidu 31. prosince 1890 bydlí zde ve 184 domech 960 obyv. národnosti české, náboženství římsko katolického. Jen č. 172, tj. myslivna u „Bílého vlka“, neb jak se zde všeobecně říká „Pindule“ obydlena jest Němci. I židé, jichž počtem jest 8, přihlásili se k národnosti české.

Kobeřice stavěny jsou do kříže, jehož ramena směřují ke čtyřem stranám světovým. Domy stojí těsně vedle sebe a tvoří ulice dosti úzké, nerovné. Jediná ulice Dolní jest rovná, široká.

Uprostřed, kde se všechny ulice sbíhají, jest dosti velké prostranství zdobené železnou sochou sv. Jana Nep., darem bývalého starosty, Jana Lebedy. Odtud na jih jest ulice Vrchní, kde bydlí nejzámožnější občané, na západ s kopce jest široká ulice Dolní, kde taktéž usedlí jsou gruntovníci. Na konci této ulice jest na jedné straně panský dvůr, na druhé panská stodola u místa, kde říkají „na Valech“. Prostředkem ulice Dolní jde nová spojovací silnice. Od sochy jmenované zahýbá se silnice na sever do úzké, křivé ulice, zvané „Beneška“. Hned za rohem v Benešce v levo jest pěkná jednopatrová nová škola, kousek dále na pravo trochu na kopci fara, bývalá myslivna, s verandou přede dveřmi.

Na východ od oné sochy sv. Jana N. na březích do příkrého kopce stoupá široká ulice Kostelní uprostřed s hloučkem malých chaloupek. Na rohu Kostelní a Vrchní ulice v levo stojí hostinec dříve obecní, jež však obec r. 1872 prodala, by získala peníze na zřízení fary. Na konci ulice Kostelní v levo stojí o samotě dosti velká „stará škola“, nyní radnice.

Odtud 38 m na východ na příkrém 328 m vysokém pahrbku z něhož za jasného dne až k Brnu a Rajhradu jest viděti, stojí uprostřed zděného hřbitova starý, bílý kostelíček.

Asi od polovice Benešky na západ za farskou stodolou proti faře v hlubokém úzkém údolíčku příčném jsou malé chaloupky. V ulici Kostelní a v Benešce až na malé výjimky přebývají domkaři.

Dříve bývaly před domy zahrádky, ale nyní jsou již jenom v Kostelní ul. Čtyři, v Dolní ul. Dvě, ve Vrchní ul. Jedna, v Benešce před farou, před školou a dále ještě dvě, celkem tedy čtyři.

I žudrů bylo více. Nyní ještě malý žudro má v Benešce dům č. 42 (*dnes Jan Brada, obrázek je pouze ilustrační, pozn. red.*). Domy stavěny jsou vesměs z kotovic (vepřovic). Jen fara, stará a nová škola jsou z pálených cihel.

Některé domy upěchovány jsou ze spoušťku, bláta a hlíny, okna pak jsou do nich vykroužena. Dům č. 18 v Kostelní ulici (*dnes Vladimír Kočovský, pozn. red.*) jest dřevěný. Ve Vrchní ulici jsou skoro všechny stodoly dřevěné pod dochem. Domy všechny jsou tlustě blátem s plevami omazány a

skoro všechny vápnem obíleny. Jen některé jsou obarveny, a to nejčastěji modře. Bílé domy mají při zemi jednobarevnou podrovnávku, obyčejně modrou, řidčeji červenou neb žlutou. Nad ní bývá květovaný pás téže barvy jak jest podrovnávka. Barvené domy bývají rozděleny na pole, mezi nimi pásy a kol oken rámy jiné barvy. V některých domech mají v oknech namalované květy a p.

Uvnitř bývají všechny domy jednak zařízeny a nábytek je též skoro jednak rozestaven. Jen někde mají komoru na pravo, světnici na levo. V síni naproti dveřím stojí stará truhla, někde ještě mají „hustopečskou“ malovanou. Ve světnici za dveřmi jsou veliká kamna „s troubou“, za nimi pec a kol kamen ze dvou stran lavice (zde říkají „lavka“). Pod okny je také lavka, na okně stojí několik hrnků voniček, naproti dveřím v koutě stůl, místy ještě starý s trnoží (*příčky spojující nohy stolu, pozn. red.*), nad stolem visí řada obrázků, vedle nich římsa s malovanými talíři a pod talíři visí malované džbánečky. U stolu stojí několik legátek (*židli, pozn. red.*) s vyřezávanými lenochy (*opěradla, pozn. red.*). Nyní již mají někde místo starých legátek nové jarmareční židle. Vedle stolu pod římsou stojí nová truhla na způsob prádelníku přikrytá bílou plachtou s krajkami neb vyšívaným krajem. Naproti oknům u zdi je postel, obyčejně až skoro do stropu vystlaná peřinami, nepřikrytá, aby bylo viděti ve spod bílou plachtu, jejíž vyšívaný kraj visí s postele. Mezi postelí a pecí pod okénkem do dvora stává také legátka. Na trámě u stropu mají Starý a Nový zákon, kalendář, několik jiných knih a potom některé důležité zápisky, jako kdy toho a toho roku seli, jak hojně byly žně, kdy se urodilo víno, kdy přišlo velké krupobití, kdy kde hořelo a p.

V přítruhlíku v truhle mívají uloženy důležité listiny, jako přípis, křestní list a p. Podlahu mají skoro všude hliněnou, ale bohatší již dávají prkennou. Vyjděme zase do síně! Mají tam dosud ještě otevřené ohniisko. Jen ti bohatší stavějí už nyní zvláštní kuchyně se sporáky. Skoro v každém domě hned v síni, aneb je-li síň malá, tedy v komoře spatříme „žerňák“, ruční mlýn, na němž melou kukuřici (šrotují turkyň). Jest zde všeobecným zvykem kukuřicovou lámanku zadělávati buď mlékem neb vodou a peci na pekáči v troubě „turkyňovou buchtu“.

Ze síně jde se do dvora na dlážděné náspě pod střechou, odtud pak do stáje, do chléva a do sklepa. Napříč na dvoře stává kolna a stodola. Někde mají stodolu až na konci humna (*zahrady, pozn. red.*), které jest za dvorem. Kdo stodoly nemá, mlátí buď v průjezdě, neb sváží do stodoly k jiným a za to platívá desetník z mandela (*15 snopů, pozn. red.*).

Domy i hospodářská stavení kryty jsou již nyní větším dílem taškami, několik jest kryto břidlicí, ale ještě hezká část jest pod dochem (*slaměná střecha, pozn. red., viz ilustrační foto*). Štíty mezi domy bývají zděné. Ve Vrchní ul. dům č.10 (*dnes Vít Svoboda, pozn. red.*) jest obrácen štítem do ulice a dům č. 56 (*dnes Ladislav Bartalos, pozn. red.*) v Dolní ul. má dřevěný štít vyřezávaný.

Kroje vlastního nemají. Mužští nosí široké zmáčkuté klobouky a šaty „městské“. Jen někteří starší nosí v zimě krátký žlutý kožich s červeně a zeleně obšivanými švy, neb některý stařeček vytáhne dlouhou bělouňku halenu. Ženské chodí v dlouhých širokých sukňích s „legnami“ (*pravděpodobně legíny, kamaše, spodní kalhoty pozn. red.*), v nevkusných „kacabajách“ (*vypasovaný kabátek do pasu se zdobnými knoflíky, pozn. red.*) s dlouhými řásnými šosy a na hlavách mají v létě „kukle“ pod bradu zavázané a v zimě vlnáčky obyčejně bledě červené nebo žluté do zadu zašpendlené. Jen málokterá stařenka vezme někdy bílou plachtu s vyšívaným cípem.

Jak již podotknuto, byl v Koberčicích hrad. R. 1877 při kopání hlíny u panské stodoly „na Valech“ přišlo se na kamennou zeď a na mnoho popela v němž našli hliněný dobře zachovaný džbán (čepák) starodávný klíč a několik půlek starých koňských uzdidel. Džbán odevzdán do Ždánic, půl uzdidla s klíčem uloženo ve zdejší sbírce školní. R. 1888 při stavbě okr. Spojovací silnice od Otnic k Nížkovicím těmito místy, byla zas ona zeď odkryta, kámen z ní vybrán a ku stavbě silnice vzat. Při tom přišlo se na zeď okrouhlou přes 2 m tlustou, asi 3 1/2 m hlubokou s prostorou uvnitř asi na 2 m, ovšem hlinou a rumem úplně zaházenou. Má se za to, že to byla hladomorna onoho hradu, který na těchto místech stál a ve třicetileté válce vzal za své. Ale i tato zeď z tvrdého kamene vystavená rozebrána a naděláno z ní 100 m³ kamene na onu novou silnici, poněvadž prý jinde tak dobrého kamene nebylo.

Když r. 1885 v jednom humně v chaloupkách kopali hlinu na kotovice, našli v zemi mrtvolu ženské, která se však na vzduchu úplně rozpadla. Na ruku měla bronzové náramky, u hlavy tři hliněné nádoby. Jeden kroužek a dvě nádoby uloženy též ve sbírce školní.

Kdy tvrz koberská založena, známo není. R. 1349 jmenuje se Dyk z Koberčic. R. 1336 připsal Vilém z Koberčic na ves ženě své Zbince 20 Mk ročního 200 Mk (*20 hřiven platu v hodnotě 200 hřiven pražských grošů. Hřivna (pražská) je jednotka hmotnosti a představuje 253 g stříbra, z něhož se vyrazilo 64 pražských grošů, pozn. red.*) Již však r. 1374 obdržel ves, dvůr se 3 kusy pole (*nečitelné*) a faru koberskou Jan z Rožďálovic od markraběte Jana v léno. Po smrti Jana z Rožďálovic daroval markrabě Jodok (*Jošt, pozn. red.*) r. 1398 Koberčice Peškovi z Kulnince (*Pešik Kdulinec, pozn. red.*) Peškův syn Václav vzal r. 1399 do spolku Jana z Moravan.

Jan z Moravan zdědil pak celé Koberčice a připsal na ně r. 1407 své paní Lydě z Dřínova (*Lida, manželka Zbyňka z Dřínového, pozn. red.*) 100 Mk. Tento rod však dlouho Koberčice neměl, neboť již r. 1412 vzal Habart ze Sulejovic do spolku Hanuše z Vydrovic a Jan z Hodic (1412) prodal svůj díl Koberčic Martinovi z Drahanovic. R. 1459 daroval Buček z Drahanovic (*Bušek, pozn. red.*) svůj podíl bratrovi Niklasovi, který své paní Elšce z Mělic připsal na Koberčice 120 Mk. R. 1480 vzala Elška své syny Martina, Znatu a Niklasa do spolku. Niklas pak r. 1492 odstoupil svoji třetinu bratru svému Martinovi. Martinův syn, Jan Koberský, poručil r. 1539 tvrz i ves své sestře Elšce z Drahanovic (dtto: na Koberčic v strzedu po pamatcze sw. Barth. und XXII. 21.).

Potom přišlo panství Koberské pánům z Vlašimi. R. 1560 jmenuje se Petr Janovský z Vlašimi majitelem Koberčic, ale brzy potom koupil od něho ves, tvrz, faru, dvůr, vinohrady a pustinu Nesmiřany (*Němčany, pozn. red.*) Jan Věžník z Věžníka, z rodu, jemuž tehdy patřily Milešovice. Jan Věžník poručil r. 1564 své paní Magdaleně ze Zásmuku 3000 zl. A kdyby na panství koberské přijetí nemínila, aby připadlo bratrům Hynkovi (*nečitelné*) a Adamovi z Věžníka. Adam přijal Koberčice a po jeho smrti i po smrti jeho dcery Ludmily, prodala r. 1608 druhá dcera jeho, Jana Řičanská z Věžníka, Koberčice se dvěma hrady, starým a novým, se 7 rybníky, dvorem a vinohrady hraběti Ulrichovi z Kauniců k panství Ždánickému. Po Ulrichovi Kaunicovi následoval syn jeho Karel, ale pro účastenství jeho v povstání českém, prodala císařská komora panství Ždánické se všemi obcemi,

kteřé tehdy k němu náležely, i s Koberřicemi, tvrz a farou (vřslovně) v r. 16206 knřzetu Maximilianovi z Liechtensteina, a rodu tomu patřu až po dnes. (Volný, Markgrafschaft Mähren).

Pak byly Koberřice bezpochyby zpustořeny, tvrř rozbořena, ves vypálena, kostel vydrancován.

R. 1608 bylo zde 7 rybniků, z nichř nejstarř nřnř občaně pamatujř ještě čtyř a pátř nedlouho po vysuřenř. Jměna jejich jsou: Novř rybnřk, Horáček, Kolřbskř, Křřtánov a Mlřnskř (dřal: Mlěnskě). Nřnř ještě dva km za vesnicř jest Horáček mezi lesy čistou zelenavou vodou, ale ryb v něm není. Dřive chovali v něm kapry. Dokud chovali zde ovce, a to ještě před nedávnem, tam je právali. Ještě dosud jsou tam stavidla a vyzděná jáma v podobě obdřlniku (obvod) tzv. „prádlo“ a pobořená chaloupka. R. 1889 rozebrali kolnu, kde ovce tehdy střřhávali. Horáček má svá zřidla. Nřnř rok jak rok v létě ho vypustř, rákosř z něho vyřnou a vyvážejř ho, tak že je čím dál hlubř a prostrannějšř.

Asi 1000 kroků v jihovřch. toho rybnřka v lese nazvaném „Haklřk“ ve vřři 30 m jest místo nazvané „Zámčisko“. Ještě před nřkolika lety byly tam valy a kus řezelné mřřze, ale nřnř jest vře hustou sečř zarostlé, takže nic není tam viděti. Dle pověsti stály, prř, tam kdysi Mileřovice, a ten hrad byl prvotně mileřovskř (*Mezilesice, pozn. red.*).

Co se tře poddanskřch poměrů, nemořno mnoho udati. Lán zde jřřž není řždňř (*17,3 ha, pozn. red.*), 3/4 řždňř, půllány dva, ostatnř jsou čtvrtř.

Pololánici měli „jetou“ dávali totiž páru konř.

Čtvrtníci robotovali 130 dnř ročně, 21/2 dne tēhodně a dávali ze vřeho desátř díl, tak desátř snop obilř, desátř pytel brambor, desátou čtvrt kukuřice a vřbec vřeho, co na poli měli. Dřive nesměl svězt, až desátek odevzdali z tēchto polř: s Křřtánůvek, Syslůvek, z Lětnř (v Letnách) z Dlouhřch, s Přřček, s Panské, s Netroufalek a z Kuchyněk. Výkupu splácel čtvrtník 90 zl. na 20 let. Pololánřk splácel 150 zl. tēřž na 20 let.

Zdejšř farnř kostel je jřřž prastarř (snad ze XIII stol. A zasvěcen jest sv. Jilř. Památno jest, že kostel i věž, která stojí po boku kostela, stavěny jsou z kamene, ne z cihel.

Že byl někdy aspoň částečně gotickř, připomřná gotickř oblouk nad vřhod z předsině (lid řřká z řezbráčky) do chrámu. R. 1872 malinká gotická sakristijka zvětřena a gotická klenba zruřena. Gotickě sanktuárium (*svatostánek, pozn. red.*) Apsid chrámová jest vřak okrouhlá s nřzkřmi zamřřřovanřmi okny s oblouky okrouhlřmi. Tēhoř roku (1872) koupena tēřž pěkná kamenná křtitelnice a kostel opraven. (*Na kostele je promřtnuto vřice stavebnřch slohů, z nichř nejstarř je románskř u*

přvodnřch obvodovřch zdř kostela. Viz publikace Koberřice, kostel sv. Jilř, tvrře od Jaroslava Sadilka, vydanou r. 2005 u přřžitosti IV. Sjeřdu rodáků, pozn. red.)

Kdyř byla dávana nová dlařba vyzdvižen tēř velkř kámen před stupněm pod kazatelnou a tu na spodnř straně odkryt, prř, pěknř znak s nřpisem, že tu pochován pán Daniel starř Věžník z Věžníka (*Adam starř, pozn. red.*) †1577. Jen řkoda, že tehdy nikdo znaku i s nřpisem neskreslil! Nřnř jest kámen zasazen do dlařby pod křrem zase znakem dolů (*kámen byl vyzdvižen r 1901 Aloisem Procházkou, nřjakou dobu byl v apsidě u oltáře a r. 1933 byl při opravě kostela ponechán místnřm farářem opřenř o venkovnř zed, kde se rozbil. R. 1941 byl na náklady památkověho řřřadu v Brně stmelen firmou Emila Skřřivánka a umístěn na současně místo na severnř zed u vřchodu do mariánskě kaple. Viz publikace Obec a lidě v proměnách řasu, vydanou roku 2000 při přřžitosti III. Sjeřdu rodáků, pozn. red.*)

Takě byly zde dva starě ornáty hedvábne-vřřřivaně; na jednom z nich byly dávány v minulém stoletř nově postrannř částř. Ornáty jsou nřnř v přřmyslovém mor. Slez. Musei v Brně.

R. 1875 byla zde nově zřřzena fara, a tu prvň pan farář, dp.p. Josef Svoboda, hleděl zdejšř kostel vřemořně vyzdobiti. Prokázal Koberřkřm mnoho dobrodinř, tak že se stal nezapomenutelnřm.

Tak koupil nově oltářnř obrazy, na hlavnř oltář obraz sv. Jilř, a na bočnř jeden oltář obraz sv. Josefa a na druhř obraz ukřřřovaněho Spasitele, na nēřž asi 79 zl. slořila zdejšř děvřata. Břle korouhve koupili zdejšř továrnř dělnřci v Brně. Koupena tēřž nová střbrná lampa na věčně světlo, nová křřřová cesta za 300 zl., novř kalich a mnoho jinřch vřeř.

Starě obrazy pověřeny jsou nřnř ve starě škole v radnici.

Zvony zde máme třř. Nejstarř a největř zvon (*sv. Jilř, pozn. red.*) jest urařen a pocházř z XV. stol. Jest na něm starodávnř nřpis gotickř, jeřř nřnřjšř pan farář rozřřil takto: „*IHS O rex glorie veni cum pace. Anno Domini Mille und LXII. Jar.*“ (*Andrea Pauchová v publikaci Obec a lidě v proměnách řasu uvádř ulitř zvomu v r. 1463 a nřpis :*

anno domini mille CCCC und lx iii ar ihs o rex glorie veni cum pace, poz. red.) Prostřednř zvon jest nejmladř. Ten má jřřž i obrazy svatřch, a to ze

strany sv. Františka S. a z druhé sv. Jana N. s nápisem“

S. Francisci

S. Joannis Nepomuceni

Orate pro nobis

Sigmund Kercker in Brinn goss mich 1726.

Nejmenší zvonek nyní umíráček má obraz Panny Marie s nápisem:

S. Mari, ora pro nobis 1698

Kdy poprvé zřízena byla v Koberčicích fara, nelze zjistit, ale již r. 1283 jmenuje se zdejší farář dominus Jindřich. Později r. 131* (jednotky neuvádí) farář Čekáč, pak zase r. 1409 farář Jaroslav a po něm 1414 Niklas.

Kolem r. 1540 počali se i zdejší občané kaziti od nekatolíků ve Slavkově, ale náboženství nekatolické se zde bez pochyby mnoho neujímalo. Ještě r. 1626 byla zde fara, ale brzy po r. 1626 vzala za své. Avšak ani tenkrát nebylo zde jiné náboženství velice rozšířeno; neboť, když později vyhořený a zpusťšený kostelíček opravovali, našli, prý, ve hlavním oltáři kámen s ostatky svatých netknutý, z čehož se soudí, že zde nekatolického kněze nebylo.

R. 1633 byly již Koberčice přiděleny duchovní správě do Slavkova, r. 1658 do Křižanovic a r. 1785 do Nižkovic a od r. 1875 mají zase svoji vlastní faru s 500 zl. a polnostmi se čítá 600 zl.

Od R. 1875 jest zde teprv druhý pan farář. První byl dp. P. Josef Svoboda (nyní děkan v Lulči) druhý dp. P. Josef Hammerschmied od r. 1888.

Tu vrácena zase byla bývalá fara, tenkrát myslivna r. 1811 nově na témž místě postavená; les však, který dříve k faře patřil, vrácen nebyl. Matriky zdejší založeny byly r. 1785, pamětní kniha až teprv r. 1875 dp. P. Josefem Svobodou. Když desátky dávaly, fary tu nebylo, ale čtvrtníci vozili 30 snopů v každého obilí do Nižkovic, ale patřilo vlastně do Křižanovic. Výkupu platil pololáník 20 zl. na 20 let.

Co se týče spolků, jsou zde : spolek vysloužilců r. 1872 založený, od r. 1880 dobrovolná jednota hasičská.

Mimo to jsou zde, bratrstvo sv. Růžence, bratrstvo nejsvět. Srdcí P. Ježíše a Panny Marie několik z arcibratrstva archanděla Michaela, několik ze spolku „Děctví Ježíše Krista“, několik ze spolku „Klanění se Nejsvětější svátosti Oltářní.“

Knihovna školní založena byla r. 1878 p. Janem Procházkou, a jsou v ní teprv 42 svazky. Učitelská knihovna založena byla teprv na podzim r. 1889 a přičiněním podučitelčiným darovala

papežská knihtiskárna benediktinů rajhr. v Brně do ní 30 svazků, do žakovské 4 svazky.

Na místě dřívějších rybníků jsou nyní obecní louky. Mimo ty má obec les „Dřínovec“ na kopci, jemuž říkají Dřínovec, pak má také některé kusy pole. Za seno a nájem s polí ztrží, prý, ročně asi na 2000 zl., z čehož splácí dluhy, opravuje školu, faru, kostel, radnici, pastoušku apod. (Dluhů má obec 18000 zl!)

Některé trati byly již jmenovány. Mimo ty jsou zde ještě: Vinohrady zadní a přední, Nadvinohrádky, Podsedky, Přední, Prostřední, Ouzké, Roviny, Kedlety, Čtvrti nad kostelem, Čtvrtky, Záfagrundky, Nová pole, zase Podsedky, Kratiny, Čtvrti, Němčany, Názdelničky, Zelnice, v Horách, Vrchní a Dolní louky.

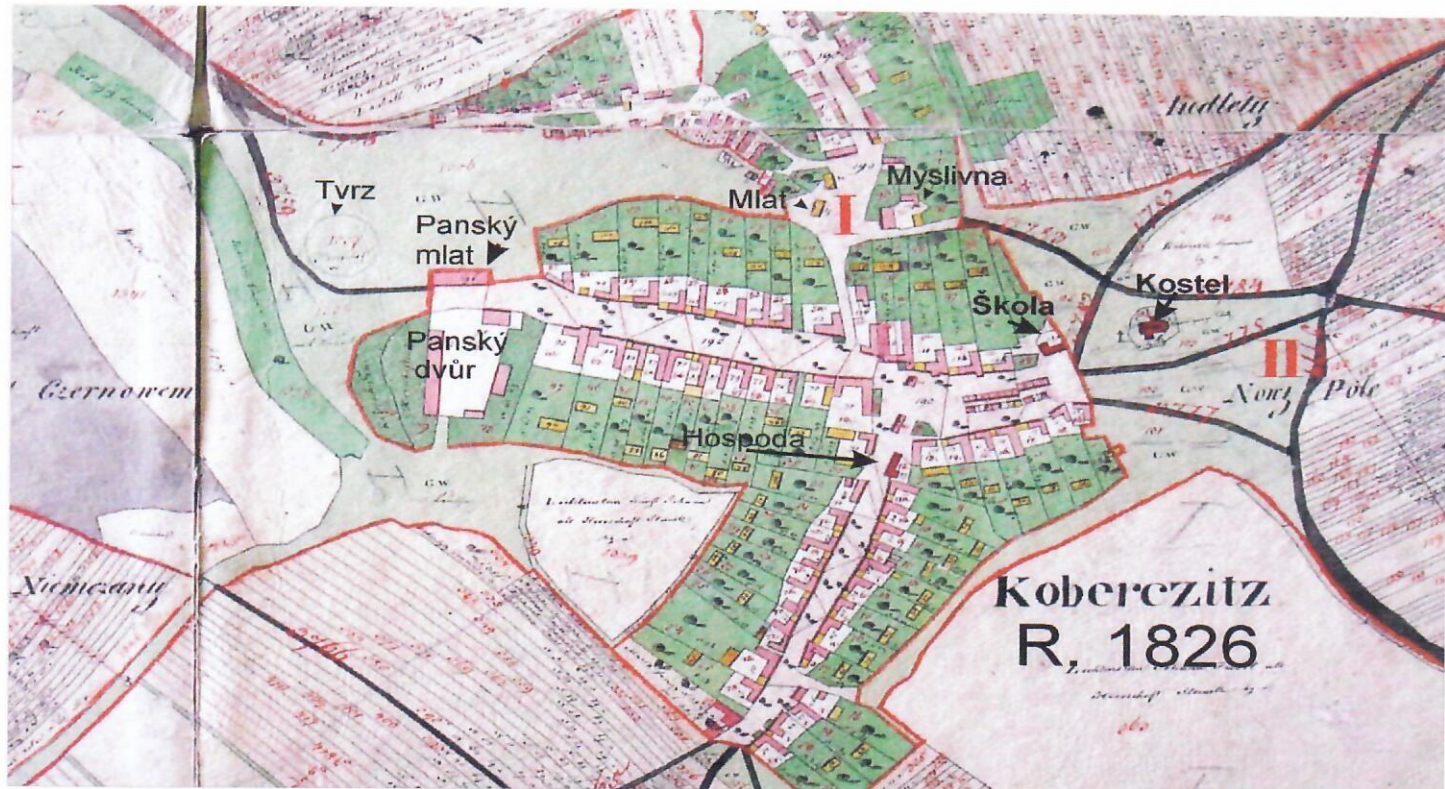
Zajímavá jsou též jména knížecích lesů. Malý les nedaleko vesnice Fagrund (švabachem), Kněžák, Ličák, Bezedník (v němž prý je studánka, jejíhož dna se nemohou dopátrati a říkají jí „bezedná“), Haklík se Zámčiskem, Komora, Kolíbský, Vlčava, Křestánov a Boří.

Asi 2 km východně vesnice u císařské silnice jest myslivna tzv. Pindule (dříve snad hospoda), která také patří ke Koberčicím (Naproti ní hraběte Kaunice myslivna u Bílého Vlka). Obyvatelé její počtem 4 jsou Němci. Hlásili se k Němcům. Lesní Zikán (Cigán) žena z Mor. Prus neuměla německy.

Pověsti vypravuje lid mnoho. Všechny vypravovati nebudu, jen vzpomenu jedné, která jest velmi podobná české pověsti, již K.J. Erben zbásnil ve známé básni „Poklad“. Na Zámčisku také jsou, prý, uloženy nesmírné poklady, které se v pašijový týden otvírají, a tu, prý, žena jedna z dambořice šla tudy, viděla v lese skálu otevřenou, u vchodu seděl přívětivý stařec. Ona i s dítětem vešla tam, dítě posadila na zem a z pokladu zanesla do blízké lipy. Zatím se však skála zavřela a dítě v ní zůstalo. Poklady v lipě proměnily se v suchý list. Po smutném roce šla ona žena touž dobou zase tam, vešla do skály, vzala dítě, ale pokladů si už více nevyšmála.

Také vypravují se o lesních ženkách, trpaslicích (trpajzlíci, proto prý je zdejší kostelík tak pevný, že ho trpajzlic stavěli!) a p.

Ještě tu za dlouhých večerů zimních při dračcích neb v některém domě u kolovratu zableskne někdy – bohužel- již dohasínající poesie národní. Jen Běda! Dlouho již sotva potrvá; lid je dobrý, touží po vzdělání, ale dostává sem z Brna „Červánky, Rašpli, Rovnost“ a ty rozšiřují mezi lidem „osvětu“ (?) v těch časopisech hlásanou.

Nejstarší rodiny, které nejméně 100 let zde žijí (nominativ sing.): Auda (nyní Ouda, lid však říká „Hóda“), Bartošek, Boudný, Fiala, Hradil, Hrouzek, Hudec, Chromeček, Jedlička, Krahulec (nyní Krahula, jest jich mnoho, jedněm lid říká „Krahulci“), Kristýn, Křivánek, Kučera, Laníček (možno, že brzy vymrou), Lukášek, Man, Marek, Matyáš, Moudrý, Oslík (bývala u nich rychta), Pospíšil, Procházka, Slabotinský, Suchomel, Šemora, Šrom, Vlasák, Zobal, Žilka.

Marie Jiříčková
poučitelka

Přepsal bez jakýchkoliv úprav originálu, ilustračními obrázky a vysvětlivkami doplnil Jiří Slabotinský.

Známe naše okolí?

Jsme vesnička posazená v srdci Jižní Moravy a i když se to nám domorodcům nezdá, takové krásné životní prostředí mají málokde a pokud ho chtějí spatřit, musí na cestě za ním strávit mnoho času a vydat spoustu peněz, než se k němu dostanou. My si však můžeme užívat krásného okolí, kdy se nám zachce. Chcete se projít na malé procházce? Cesta k nedalekým Milešovicím je pěkným požitkem a pokud zpáteční trasu zvolíte po vrcholu Dřínové,

spatříte spoustu zajímavého hlavně v zimním období. Naše okolí je krásné zejména proto, že tu máme v blízkosti lesy a rybníky. Při procházce k rybníkům spatříte i spoustu zvěře. Hezká vycházka je i k nedalekému lesnímu rybníčku Křestánov směrem k Lovčičkám.

Léto zase láká k celodenním výletům na kolech po cyklostezkách a nebo po silnici Těšanka. Pokud se po ní vydáte směrem na Bučovice, projedete kolem bývalých kasáren a pomníku U Zlatého jelena, křížíte silnici Bučovice-Ždánice a pokračujete krásnou asfaltovou lesní cestou, která vás přivede k Haluzické hájovně, kde v létě v pěkném bazénu můžete zchladit svoje tělo. V hájovně můžete koupit i něco k snědku. Po odpočinku můžete pokračovat do Lovčic, Ždánic a údolím říčky Trkmanky na tzv. Strmiskovu cestu, která vás zavede zpět na Těšanku.

Jindy můžeme od Zlatého jelena odbočit směrem na hájovnu Vrčava, odkud se dostaneme do Rašovic a na Jalový Dvůr k rybníkům, kde je možnost příjemného občerstvení.

Jiný výlet můžeme začít stejně, ale před sjezdem k Haluzické hájence (v místě zvaném U kříže) odbočíme vlevo a přijedeme k táboru Jitřenka u Klobouček. Zde je také pěkná nádrž s vodou na koupání. Odsud je možný návrat do Kobeřic přes Bučovice, Křižanovice, Rašovice, Jalový Dvůr, Bílý Vlč.

Jestliže se Těšankou dáme opačným směrem, projedeme kolem Červeného kříže, pomníku U prince a dojedeme k hájovně Svatá, kde se konala v roce 2003 ekumenická bohoslužba „Smíření“. Sjedeme-li z prudkého kopce vpravo, objevíme se v Lovčičkách u hřiště, budeme-li pokračovat kolem

hájenky rovněž, můžeme přijet až do nedalekých Bošovic.

Všechny tyto výlety procházejí lesem, bez civilizace, proto je dobré mít s sebou dostatek nejen vody k pití, ale i něčeho k zakousnutí. Samozřejmě by měla být i dobrá mapa.

Jak jsem však již napsal, mnoho krásných cestiček je tu v nejbližším okolí, všude je hezky a každému z nás se líbí to svoje a každý přilne k něčemu jinému. Snažil jsem se vám popsat naše okolí v tom světle, jak ho vidím já. Určitě někdo řekne: "Tam jsi zapomněl to a tam zas ono", ale je lepší si vše vyzkoušet sám a projít, co jde a dáte mi za pravdu, že je tu krásně.

Milan Piták

Historie Koberské školy

*První zápis do školní kroniky
panem učitelem Františkem Cenkem*

Pamětní kniha byla založena v roce 1876 pro jednotřídní národní školu v Koberčicích.

V září r. 1876 přišel jsem do Koberčic. S velikými obtížemi bylo mi zápasiti: nebylo spisů úředních ani žádných seznamů, nebylo pomůcek k vyučování, žáci podobali se více zvěři v lese vyrostlé, mládež beze všeho vychování, beze vši kázně a bázně, vůbec ve všem jevil se nedostatek. Nedá se upřít, že to vše bylo následkem nedostatečného vyučování. Nebylo totiž tři léta žádného vyučování.

Asi půl roku přede mnou nebylo žádného učitele. Před tím působil zde učitel Grund. Učitel Grund, dle doslechu, byl neblahými poměry z pravé cesty sveden a působil spíše ku zmaru než ku zdaru školy. Ustavičnými žalobami a soudy i proti vyššímu řízení zabýval se tak neunavně, že se konečně dostal do vězení a byla tedy škola opětně (asi na tři nebo do konce na devět měs.) učitele zbavena. Konečně byl přesazen. Ale zlo na škole zdejší jest již staršího původu, neb již před uč. Grundem byl sem dosazen prozatím (z nouze) výpomocný učitel p. Malík, svého řemesla cukrář. O tomto učiteli netřeba dlouhého uvažování. Dostačít nám, když vím, že jest zjištěno, že vyučoval žáky pověrám, jak se máme k čarám chovati, jak prý se poznává čarodějství atd.

Před uč. Malíkem účinkoval zde delší dobu p. uč. Julinek. I povídá se, že z počátku dosti dobře ba

blahodárně působil, ale zajisté nevyhovoval, jelikož konečně na žádost obecnstva byl přesazen.

Tyto doby zdá se mi alespoň pro nynější stav školy věděti. K dalšímu bádání poukazují pop. následníky, kteří se chtějí v Koberčicích usaditi. Když jsem pravil již o působení, stůjíte zde také některé poznámky o překážkách mimo školu. Hlavní nepřátelé pokroku jsou zajisté nepřekonatelná chudoba a přílišné lpění na zásadách starších, pomíjíme-li zvláštních osobností. Ovšem dlužno také uvést muže, kteří snahám dobrým nikterak neodporují. Jsou to zvláště vel. P. farář Josef Svoboda a Jan Lebeda, nynější představený a předseda míst. šk. rady.

Žádám pana nástupce svého v započatém díle laskavě pokračovati.

V Koberčicích dne 26. srpna 1877

Cenek František
učitel

Kantoři v Koberčicích

Motto:

Být kantorem znamenalo mít odvahu podstoupit riziko mnohých, často marných bojů. Mít odvahu tvořit, nacvičovat, provádět umění v době, kdy rodina strádala. Mít odvahu učit děti rodičů, kteří měli ke vzdělání jen pohrdání, kteří se přeli o každý krejcar školného, o každé vajíčko koledy.

Být kantorem znamenalo učit někdy v třeskutých mrazech či plískanicích ten žalostný hlouček „školy schopných“ dětí, které dorazily do vyučování. Znamenalo to někdy i nutnost ovládat alespoň nějaké řemeslo a vyznat se v polních pracích, aby v létě neměl s prázdnou třídou také prázdný žaludek.

Být kantorem znamenalo nečekat ocenění. Nečekat ocenění za poskytnuté vzdělání, vědomosti získané životními zkušenostmi, samostudiem. Nečekat chválu za krásně nacvičené ofertorium při nedělní "hrubé" mši svaté. Nečekat žádnou zvláštní odměnu za vysilující námahu, jen se spokojit, že občas přišel člověk, který dovedl říci obyčejně: „Pane učiteli, děkuji“....

Prvním, literárně uváděným kantorem je **František Bárek**, pravděpodobně rodák z Dražovic (* 1769 †21.4.1810 Nížkovice). V Koberčicích byl od roku 1801 a po pěti letech, v roce 1806 odešel do

Nížkovic. Škola v Koberčicích byla až do roku 1838 filiální, podřízena farní škole v Nížkovicích. Obec tehdy požádala konzistoř, aby na místo byl přijat František Knap. Bylo však rozhodnuto jinak a do školy v Koberčicích nastoupil **Michael Protivínský** (*1769), který před tím 10 let učil v Prasklicích. Ten rezignoval 8.2.1809 a odešel do Uhřic. Nahradil jej syn vyškovského kantora **Antonín Hrachový**. Ne nadlouho, neboť na podzim 1811 postoupil do Horákova. Ve výběrovém řízení byl ze šesti uchazečů jako následník vybrán **Josef Odl**, do této doby pomocník ve Slavkově. Ten vydržel v Koberčicích déle, až do roku 1825, kdy dal přednost místu v Rakvicích. O post kantora se poté ucházelo 7 uchazečů, z nichž provizorně přikázaným byl **Tobiáš Šebetovský** (*19.3.1799 v Pozořicích) z kantorského rodu, hrajícího na všechny smyčcové a řadu dechových nástrojů. Vrchnost však vybrala 50letého **Kajetána Ondráčka** (*19.9.1774 Moravské Prusy). Ten uváděl, že učí téměř 25 let a že po smrti svého otce svého času učitele v Březi, spravoval tamní školu 7 let. I ten však po 4 letech odešel do Nížkovic. Nastoupivší **Josef Špaček**, dosud pomocník ve Křtinách, odešel roku 1834 do Babic. Osamostatnění školy r 1838 snad prospělo tomu, že další z kantorů, **Karel Pokorný**, vytrval déle. Zemřel však předčasně 22.5.1849. Podobně následník **Blažej Procházka** (*3.2.1803 Přisnotice), který větší část života strávil jako učitelský pomocník ve Křtinách, Bílovicích a hlavně v Holubicích, kde byl téměř 24 let. Měl dobré hudební znalosti, zpíval bas, hrál na varhany, housle, klarinet, lesní roh a trubku. Zemřel bohužel už 23.5.1857.

Po náročné službě v Ruprechtově přijal místo v Koberčicích **Karel Julínek** (*26.10.1820 Odrůvky †7.1.1883 Pístovice). Po něm nastoupil **František Grund**, kterého nahradil koberský rodák **Josef Cenek** (1876-1877), zakladatel pamětní knihy. Ten uvádí, že před Grundem byl do školy jako prozatímní dosazen z nouze výpomocný učitel Malík, který byl vyučeným cukrářem.

Po krátkém působení Josefa Cenka nastoupil na zdejší školu **Jan Procházka** (*1.7.1836 v Holubicích), který zde působil v letech 1877-1903. Řadu koberských kantorů uzavírá **Karel Krampl** (*1859 v Pustiměři).

Zpracováno podle publikace Petra Hlaváčka: Kantoři na Vyškovsku.

Knihovna K. Dvořáčka, říjen 2004

Výpis života náboženské obce Slavkov u Brna, středisko Koberčice u Brna tak jak byl zaznamenán ve farní kronice

Den 29.června 1922 bude navěky zapsán zlatým písmem do knihy dějin náboženské obce církve československé ve Slavkově u Brna. V tento den byly první bohoslužby ve Slavkově na veřejném prostranství na Palackého náměstí s duchovním profesorem Karlem Haňavkou z Brna. Druhé byly 20.srpna téhož roku pod zámek u sochy Jana Nepomuckého. Třetí téhož dne v Křižanovicích s vysluhováním Svátosti křtu. Čtvrté byly 3.září v Koberčicích na návsi pod lípou s brněnským duchovním bratrem Habánem. Brzy se ukázalo, že je zapotřebí organizace, co do bohoslužeb tak i pro administrativní práci. Proto hned 7.září toho roku se konala první členská schůze, kde byl zvolen společný výbor se sídlem ve Slavkově. Za Koberčice se staly jeho členy Oslík Arnošt a Lebeda Cyril.

Začátky byly těžké, nebylo peněz ani místností pro konání bohoslužeb, nebylo kde úřadovat. Byl nedostatek duchovních i učitelů náboženství. K překvapení všech byla radostná zpráva a to, že v Koberčicích tamější správce školy, učitel a velký vlastenec Alois Procházka, přihlásil se do naší církve i s rodinou a nabídl vyučování náboženství zde i v Nížkovicích. Náboženství tak bylo zařazeno do vyučovacího rozvrhu. Bohoslužby se v Koberčicích konaly ve škole v tělocvičně. Dle záznamu byl počet příslušníků Slavkova a okolí 404, z toho 113 dětí. Z Koberčic něco málo přes 100. Dlužno se zmínit, že 18.června 1924 byl ve Slavkově slavnostně uvítán milovaný prezident, tatiček T.G.Masaryk. Za naší církev se uvítání zúčastnili František Veselý a další dva příslušníci, které také pan prezident přijal. K této příležitosti br. Jan Oslík z Koberčic složil písničku s názvem „Tatiček jede“. Již zmiňovaný Fr. Veselý k nám jezdil konat bohoslužby z Pozořic, jako jáhen v brněnské farnosti. V témže roce 1924 složil zkoušku faráře a byl přeložen na měšťanskou školu do Slavkova. Tím se otevřela možnost ku zřízení samostatné náboženské obce. Žádost byla podána 15.srpna 1926. Až 20.prosince 1928 došla zpráva, že ministerstvo schválilo samostatnou náboženskou obec od 1.1.1929. Začátkem toho roku měla náboženská obec 1 760 příslušníků. V roce 1931 valná hromada ve Slavkově schválila na návrh rady starších koupit pozemku na výstavbu Husova sboru v Koberčicích, od obce asi 400 m² po dvou korunách za m². Pozemek byl koupen až v roce 1935. Po tu dobu probíhalo vyměřování, jednání s úřady a zápis

na katastru. V roce 1937 na příkaz zemské školní rady musel farář Fr. Veselý duchovenskou činnost zanechat a odstěhoval se do Bučovic. Avšak bezplatně pomáhal vyučovat náboženství až do 30.6.1945 kdy se odstěhoval do Šumperka. Od 1.7.1937 byl ustanoven duchovním správcem Evžen Vachek. V této době náboženská obec čítala 1 932 příslušníků. Bohoslužby se konaly na devíti místech. 15.září 1940 byl v úřad uveden jako prozatímní farář br. Jan Čech na místo far. Vachka, který odešel do Přerova. Far. Jan Čech byl duchovním v Hosticích, okr. Šumperk (Sudety). Ve Slavkově byl ustanoven tajemníkem rady starších. Vypomáhat jezdili duchovní z Brna. V r. 1941 byl vydán zákaz bohoslužeb ve školách. Konaly se na radnici. Uplynulo dalších pět let a stav věřících dosáhl počtu 2 066. Když v roce 1945 skončila druhá světová válka, nastal přesun obyvatel do pohraničí a tím došlo i k úbytku příslušníků. Dle záznamu se snížil o 250. V roce 1946 byly ustanoveny místní výbory v jednotlivých bohoslužebných střediscích a jejich předsedové. U nás jím byl br. Kašpar Čech. Na jaře roku 1946 na schůzi rady starších, kde byl jako host br. Oldřich Dvořák z Koberic, byl čten přípis Hasičské záložny v Brně, ve kterém se oznamuje, že neznámý dárcе věnuje 116 000 Kč na stavbu Husova sboru. Rada starších tento obnos přebrala a zavázala se, že bude použit jen za tímto účelem. Na podzim roku 1946 byl vypsán konkurz na místo definitivního faráře. Přihlásil se jen far. Jan Čech. 23.února 1947 byla volba potvrzena a Jan Čech se stal po šest a půl letém působení farářem náboženské obce Slavkov. V únoru 1949 byla zamítnuta výstavba Husova sboru, poněvadž nebyla pojata do 5.letého plánu. Od roku 1952 se konaly biblické večery ve škole. Opět bylo ohroženo konání bohoslužeb ve školách a tak koberičtí uvažovali kam se uchýlí? Z toho vzešel záměr koupit budovy staré školy. V roce 1953 se budova zakoupila za 12 000 Kč. 7.února 1954 se uskutečnilo mimořádné shromáždění, které rozhodlo starou školu, která naposledy sloužila jako chudobinec, adaptovat na Husův sbor. V témže roce započaly stavební práce za velkého nadšení a elánu bratří a sester. Vypomáhali bratři z Milešovic, Újezda a Nížkovic. Dopravu zajišťoval far. Jan Čech. 18.září 1955, což bylo za rok se naplnila dlouho očekávaná chvíle a Husův sbor byl slavnostně otevřen. Zúčastnil se ho biskup Václav Janota, dalších 14 duchovních a 1 100 bratří a sester. 17.března o rok později byla v Husově sboru první svatba manželů Aloise a Zdeny Salajkových z Koberic. O měsíc později byl vysluhován první křest dítěte Josefa Hemaly. 17. června 1956 na

bohoslužby zavítal zájezd slavkovských a vážanských věřících. V roce 1958 byla udělena svátost první Večeře Páně dvanácti dětem. Dále pak v roce 1960, 1963, 1965. V roce 1961 duchovní oznamuje, že náboženství se vyučuje jen v Kobericích. 19.září 1965, 10 let od otevření Husova sboru, zde sloužil bohoslužbu brněnských biskup Václav Janota. V březnu 1966 navštívili náboženskou obec věřící z Hostic u Šumperka, kde působil br. Jan Čech. V počtu 44 se zúčastnili zdejších bohoslužeb. V roce 1967 začala výuka náboženství opět ve Vážanech a v Milešovicích a o rok později ve Slavkově a Křenovicích. Stav příslušníků k 1.1.1968 je 1 060. V květnu roku 1968 navštívili Koberice duchovní brněnské diecéze u příležitosti synody duchovních. Byla zde pobožnost vykonaná sestrou far. Zavadovou ze Střelic, za velké účasti a s vystoupením pěveckého sboru. Po skončení bylo připraveno pohoštění v zasedací místnosti MNV. V červnu toho roku byla opět udělena svátost první Večeře Páně 24 dětem. Do našeho střediska patřily Milešovice. O dva roky později v roce 1970 se uskutečnil zájezd do bývalého působiště far. Čecha Hostic k slavnosti posvěcení Miličovy kaple. Z Koberic jelo 72 účastníků. Pěvecký sbor zazpíval chrámové písně. Je nutno dodat, že takové zájezdy k různým církevním příležitostem se uskutečnily jeden až dva do roka. Na většině z nich zapěl pěvecký sbor. Bratr far. Čech popisuje Koberice obcí stále živou. V roce 1971 byla na zdejším sboru vyměněna elektroinstalace, zakoupena naftová kamna, izolovány zdi a otlučená omítka. V témže roce 1971 dostala církev československá názvu husitská. V roce 1972 a 1973 byla na Husově sboru opravena omítka, opravena okna, sbor byl vymalován a položen nových koberec a linoleum. 23.září 1973 navštívil br. biskup Karel Pudich při příležitosti poděkování za práce na Husově sboru. O rok později byl prodán stavební pozemek manželům Blisovým 399 m². Za finanční prostředky se zakoupily 2 lavice a 2 předky k nim. 26.května 1974 byla udělena svátost první Večeře Páně devíti dětem. O půl roku později byl v Husově sboru obnoven manželský slib po padesáti letech manželů Kunderkovým z Milešovic. Od tohoto samého roku 1974 poprvé v historii církve nebylo vyučováno náboženství. Rodiče děti nepřihlásili. Náboženská obec čítá 877 příslušníků. 18.května 1975 jsme měli tu počtu přivítat br. patriarchy Dr. Miroslava Nováka a br. biskupa Karla Pudicha. Stalo se tak k 20.výročí Husova sboru. 15 dětí přijalo svátost biřmování. Odpoledne se v místní sokolovni konalo přátelské posezení příslušníků s duchovními. Do

této doby se biřmování udělovalo jen ve Slavkově. Od roku 1978 k nám začaly na bohoslužby docházet věřící z Nížkovic, kteří se scházeli v sokolovni. Poslední bohoslužby měli na velikonoce, více povoleny již nebyly. Léta plynula, roky přibývaly a tím se objevila i nějaká ta nemoc. 26. února 1981 utrpěl br. Jan Čech zlomeninu pravého krčku. Byl hospitalizován a postoupil rehabilitaci. Během nemoci ho zastupovali biskup Karel Pudich, br. far. Nygrýn z Brna, br. Štěpánek z Brna, ses. far. Rydvalová, Skálová z Brna a ses. far. Zavadová ze Střelic. Za rok na to, v roce 1982 a 1983 byl znovu, hospitalizován. Po tu dobu dojížděl k nám br. far. Nygrýn. 6. února 1982 dovršil br. Jan Čech 70 let. Náboženská obec na svého faráře nezapomněla. Vztah mezi farářem a příslušníky se více prohloubil. 9.12.1984 se konala v Husově sboru zlatá svatba manželů Kořínkových z Milešovic. V roce 1985 byla zakoupena dvojice elektrická kamna a příkrývka na máry, která slouží dodnes. V roce 1989 byla natřena omítka na Husově sboru s nákladem 33 545 Kč. Úhradu poskytl ONV Vyškov. Již zmíněný rok 1989 přinesl radikální uvolnění z totality. Avšak 41 let zanechalo v lidech stopy strachu a nedůvěry, možná i studu, že se v celku v duchovním životě mnoho nezměnilo. Dozor nad církvemi byl zrušen. Mohlo se svobodně kázat, pastorační oběžníky i jiné tiskoviny vydávat v neomezené míře a obsahu. Bohužel o dva roky později, když jsme čekali v Husově sboru na pobožnost památce zesnulých přišla smutná zpráva: Farář Čech měl havárii, je v nemocnici. Utrpěl těžká zranění, kterým 10. listopadu podlehl. Poslední sbohem jsme mu dali 16. listopadu v našem Husově sboru, za velké účasti nejen příslušníků z celého okolí, ale i občanů, kteří ho znali vždy s přátelským úsměvem na líci. Br. far. Jan Čech byl velmi oblíbený nejen u svých oveček, ale dodnes na něj vzpomínají a s úctou mluví i ostatní občané obce. Na památku jsme mu nechali zhotovit pamětní desku, která je instalovaná na místním hřbitově. V našich srdcích ale žije dodnes, nezapomněli jsme. Naše náboženské středisko bylo potaženo černým sukem. Byla to rána z čistého nebe, z které jsme se dlouho vzpamatovávali. Ale hlavně taky z toho, že po dlouhých dvanáct let s výjimkou pěti let byla fara ve Slavkově opuštěná. A obec byla administrována z Brna. Do roku 1993 bohoslužby vysluhoval br. biskup Vratislav Štěpánek, ses. far. Anička Štěpánková, s. far. Jana Chaloupková a s. far. Květoslava Bezdíčková. V roce 1993 byl správou náboženské obce Slavkov pověřen far. Miroslav Haraš z Bratislavy. Po pěti letech pro nespolehlivost a nespokojenost věřících

se odstěhoval zpět na Slovensko. Celá náboženská obec zaznamenala úbytek věřících na bohoslužbách. Znovu k nám dojížděl br. Štěpánek a ses. far. Štěpánková. později br. far. Stanislav Pokorný.

V roce 2000 se na faru do Slavkova nastěhoval far. Alan Leier. Po roce Slavkov opouští a opět dojíždí duchovní z Brna far. Šimon Konečný a po roce far. Miroslav Kubíček. I pro tento nepříznivý stav v naší náboženské obci jsme nezaložili ruce v klín. V roce 1995 na náklady obce Kobeřice u Brna byla provedena na Husově sboru oprava trhlin v základech a odstranění vlhkosti včetně obkladu soklu. Na podzim téhož roku byl Husův sbor vymalován. V roce 2000 se konal v Kobeřicích u Brna po dvaceti letech třetí sjezd rodáků. I nás nenechal klidnými. V měsících duben a květen jsme zajistili finanční prostředky v podobě půjčky od brněnské diecéze v částce 50 000 Kč na zvelebení Husova sboru. V červnu Husův sbor dostal změň, byla opravena fasáda a nový nátěr, opravené a natřené okapy, natřen plot, venkovní dveře, překrytovaná a natřená okna a natřen kalich nad vchodem. Celkové náklady činily 62 380 Kč. Chybějící 12 380 Kč bylo uhrazeno z milodarů našeho střediska. O rok později obec Kobeřice u Brna přispěla na tyto opravy částkou 17 000 Kč a ta byla poukázána na splátku půjčky. V létě r. 2003 přišlo spasení na náboženské obci v podobě nového duchovního br. Milana Vostřela, který se nastěhoval s celou rodinou a bydlí zde dodnes.

Je nutno dodat, že po roce 1946 vznikl pěvecký sbor pod vedením br. Jana Oslíka, později Jaroslava Diváckého, Bořivoje Večeře a nyní Jaroslava Bajáka. Sbor byl velmi na dobré úrovni, reprezentoval nás v širokém okolí nejen na různých církevních slavnostních událostí, ale i o velikonocích a vánocích, při křtu, svatbách a pohřebních obřadech. Dnes je ve sboru už jen 7 žen, které i přes malý počet se snaží obohacovat církevní

život v Kobeřicích u Brna. Na přání se zúčastňují s duchovním posledního rozloučení v okolních vesnicích.

Na místě je také připomenout, že mezi námi byli a jsou obětaví bratři a sestry, kterým není církev lhostejná a podílejí se dodnes na církevním životě v obci.

Zdeněk Ondráček, st.

F- KÁRY-závod pro tvrdé chlapy a holky

Snad každý kluk zná skvělý pocit závodníka, který se na svém stroji řítí závodní dráhou a adrenalin v žilách stoupá. O tomto pocitu by jistě mohli vyprávět všichni účastníci F-kárových závodů u nás v Kobeřicích. Jezdí kluci a samozřejmě i holky, které mohou, a v některých případech už i jsou, rovnocennými soupeři. Záleží jen na jezdeckém umění a kvalitě stroje. Podobně jako ve formuli 1. Stejně je i bodování. Závodníci se mohou spojit do týmu, ve kterém se jim získané body sčítají.

„Co to vlastně ta F-kára je?“ tak se asi zeptá každý, kdo nic podobného neviděl. Je to bezmotorové vozítko pohybující se vlastní setrvačností s kopce dolů. Tento tzv. monopost (vozidlo pro jednu osobu) splňovat několik technických parametrů, které vymezují konstrukci a rozměry. Tato omezení a povinné prvky sledují především bezpečnostní hlediska. Jednou z důležitých podmínek je domácí konstrukce neboli „UDELEJ SI SÁM“. Tato

podmínka otevírá tvůrčí možnosti tatínkům,

dědečkům, strýcům, starším sourozencům a kamarádům zkonstruovat takový stroj, který se společně se svým pilotem a jeho uměním (tady je shoda s F-1 sto procentní) pustí do bojů o mistrovské body. Výhodou jistě je, že není třeba investovat desetitisíce, jako v případě profesionálních minikár. Postačí domácí zdroje, pár stokorun a trochu domácího umu. Může tak vzniknout opravdu zajímavý stroj, jenž je v každém případě originálem.

Letos probíhá 2. ročník těchto závodů. Všechno vzniklo už kdysi dávno v minulém století, kdy snad každá generace kluků vlastnila předobraz dnešních F-kár : prkno, dvě osky, kolečka z kočárku, nějaká ta brzda, řízení na nohy a už to svištělo. Samozřejmě, že jenom s kopce, o které u nás není nouze.

Stačilo tedy jen podchytit zájem kluků a holek a všechno mohlo začít. Vlastně nemohlo, protože bez organizátorů (tým komisařů F-kár, dále TKFK) a podpory obce v čele s panem starostou ing. Slabotinským, by se nic podobného uskutečnit nedalo. Rozhodně je třeba ocenit vstřícný přístup obyvatel Újezdu II, kde závody probíhají bez problémů. Sluší se poděkovat členům TKFK a rodičům závodníků za to, že podporují tento „tvrdý“ závod, ve kterém se mladí jezdci naučí základy řízení, odhadu rychlosti a vzdálenosti, technice jízdy a „férového“ souboje. Naučí se přijímat porážky i vítězství a to se jim bude v reálném životě určitě hodit. Pokud dokážeme naše děti zvednout od obrazovek počítačů a zapojit je do podobných aktivit, můžeme si i my starší připsat vítězný bod nad virtuálním světem počítačových her, který v mnoha případech není tím nejlepším co můžeme dětem dát.

Probíhající ročník závodů můžete sledovat buď přímo na závodní dráze nebo ve vývěsce, popřípadě na obecním infokanálu kabelové televize.

Jiří Havránek

ROZPIS ZÁPASŮ

Mužstvo žáků

Podzim 2005 – okresní soutěž (Vyškov), skupina C, žáci

27.8.	Kobeřice	-	Heršpice	14:30
4.9.	Milešovice	-	Kobeřice	14:00
11.9.	Kobeřice	-	Lovčičky	14:30
17.9.	Bošovice	-	Kobeřice	15:00
25.9.	Kobeřice	-	Křenovice B	14:00
28.9.	Nížkovice	-	Kobeřice	14:00
1.10.	Otnice	-	Kobeřice	15:00
9.10.	Kobeřice	-	Šaratice	13:30
16.10.	Kobeřice	-	Vážany	12:30

A Mužstvo

Podzim 2005 – okresní soutěž (Vyškov), III.třída, skupina B, muži

14.8.	Kobeřice	-	Nížkovice	16:30
21.8.	Rašovice	-	Kobeřice	16:30
27.8.	Kobeřice	-	Dražovice B	16:30
4.9.	Němčany B	-	Kobeřice	16:30
11.9.	Kobeřice	-	Velešovice	16:30
18.9.	Slavkovice	-	Kobeřice	16:00
25.9.	Kobeřice	-	Bošovice	16:00
2.10.	Křenovice B	-	Kobeřice	12:30
9.10.	Kobeřice	-	Bučovice B	15:30
16.10.	Hodčjice	-	Kobeřice	15:00
23.10.	Kobeřice	-	Šaratice B	15:00
30.10.	Kobeřice	-	Letonice B	14:00
5.11.	Vážany B	-	Kobeřice	13:30
13.11.	Nížkovice	-	Kobeřice	13:30

B Mužstvo

Podzim 2005 – okresní soutěž (Vyškov), IV.třída, skupina B, muži

14.8.	Kobeřice B	-	Nížkovice B	10:00
21.8.	Slavkov B	-	Kobeřice B	10:00
27.8.	Kobeřice B	-	Křižanovice B	10:00
4.9.	Lovčičky B	-	Kobeřice B	10:00
11.9.	Kobeřice B	-	Milešovice	10:00
17.9.	Zbýšov	-	Kobeřice B	14:30
25.9.	Kobeřice B	-	Křenovice C	10:00
2.10.	Otnice B	-	Kobeřice B	10:00
9.10.	Kobeřice B	-	Mouřínov	10:00
16.10.	Kobeřice B	-	Nesovice B	10:00
23.10.	Heršpice	-	Kobeřice B	15:00

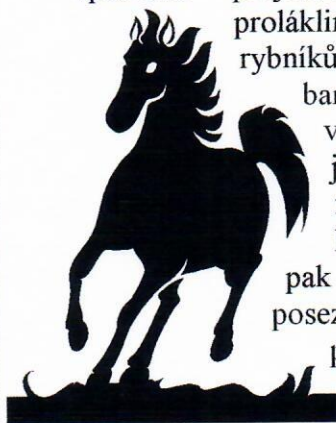
Setkání přátel koní

Zatímco pro myslivce je blížící se svátek sv. Huberta začátkem jejich společných honů, pro chovatele koní je svátek tohoto světce spojen s ukončením předchozí jezdecké sezóny.

Na sobotu 15. října 2005 proto připravil úzký kolektiv přátel koní v naší obci, pod vedením pana Josefa Urbana, již tradiční Hubertovu jízdu. Jejím cílem bylo vedle setkání lidí, pro něž je koníčkem opravdový kůň, také poděkovat všem ošetřovatelům a milovníkům koní, kteří se o ně v průběhu celého roku starali, za jejich péči a

přízeň. Po soustředění a přivítání více jak stovky účastníků v areálu akciové společnosti Agria, byla letošní Hubertova jízda zahájena slavnostní fanfárou, v podání místních myslivců Dušana Dvořáka a Miloše Moláčka. Poté následovala projížďka obcí za hudebního doprovodu místního rozhlasu a velkého zájmu občanů. Za vesnicí se čtyřicet tři jezdci na koních a jedenáct povozů ponořilo do sluncem prozářeného okolního lesa. Po společné projížďce úvozovými cestami a proláčkami, kolem koberských rybníků, kde byla možnost pokochat se

barvami podzimu a příležitostí ke vzpomínkám, byla Hubertova jízda slavnostně ukončena opět fanfárami před chatou místního Mysliveckého sdružení. Zde pak následovalo krátké společné posezení s občerstvením, které připravila rodina mysliveckého hospodáře Ivana Sedláka. Skutečnost, že před šesti lety se zde sešlo deset jezdců a čtyři potahy, jasně hovoří o oblibě této krásné společenské tradice. V příštím roce se koberští příznivci koní těší opět nashledanou.

Ondráček Zdeněk

KULTURA

IV.sjezd rodáků

Poohlédnutí za posledním IV.sjezdem rodáků u nás v Kobeřicích

Přes některé názory občanů, že se tento sjezd koná brzy po pěti letech, se nám ukázalo, že zejména staršími občany je tohle setkání vítáno a jsou rádi, že se mohou setkávat, protože neví, kdy se zase spolu uvidí a pobaví.

V pátek starosta a místostarosta slavnostně přivítali rodáky na Obecním úřadě v zasedací místnosti. Škoda, že celý den intenzivně pršelo, neboť večerní posezení u cimbálu muselo být přesunuto do sokolovny. I tak nám cimbálová muzika z nedalekých Zdanic pěkně zahrála a všichni si zapěli do noty a někteří i zatancovali. Jedinci vydrželi až do ranních hodin.

V sobotu nás v 8,00 hodin vzbudil místní rozhlas budíčkem, při kterém poprvé zazněl hymnus naší obce, který k tomuto sjezdu pomohl nahrát na CD nosič náš občan a kapelník skupiny Bokomara Luboš Javůrek. Poté asi v 10,00 hodin nám v sokolovně žáci naší školy předvedli taneční vystoupení s žáky ZUŠ pod vedením paní ředitelky Horké a pana Bajáka. Dopoledne moderoval místostarosta obce Milan Piták a přivítal zde kromě starosty obce ing. Jiřího Slabotinského také hosty v čele s MUDr. Adamcem a samozřejmě i všechny rodáky a občany, kteří se přišli na toto pěkné a zajímavé vystoupení podívat. Program obohatily i místní mladé mažoretky. Po obědě následoval průvod obcí, kterého se zúčastnili i starostové a zástupci okolních obcí. Průvod prošel celou naší malebnou vesnicí a mraky se začaly protrhávat a ukazovalo se sluníčko. Večer pokračoval taneční zábavou na návsi, kde nám zahrála a zazpívala

dechová hudba Zlaňanka, která s námi rovněž prošla průvod obcí, aby se nám lépe šlapalo. Zlaňanka dala tomuto slavnostnímu dni nádech pohody a krásných nezapomenutelných chvil. K pohodě přispívali hasiči, kteří nás obsluhovali s občerstvením a specialitami na roštu. Na moravské zábavě samozřejmě nemohlo chybět ani dobré moravské víno zakoupené v Čejkovicích. Tancovalo, zpívalo a povídalo se až do ranních hodin.

V neděli v 8,00 hodin opět zazněl budíček z obecního rozhlasu a následovaly hasičské ukázky: závody mladých hasičů na terč, ukázka hasičí techniky včetně nejstarší stříkačky, kterou ve zbrojnici mají, ukázky výstroje a výstroje až po fotografie a nahrané ukázky na videu a počítači. Po obědě následovala ekumenická bohoslužba na návsi za účasti mnoha významných církevních hodnostářů. To už nám počasí přálo a sluníčko svítilo jedna radost.

V odpoledních hodinách na místním travnatém hřišti u lesa byla sehraána fotbalová utkání. Nejprve naši nejmenší – žáčci, z nichž se někteří u této příležitosti se žakovskou kategorií rozloučili, protože přešli do dorosteneckého věku a nastala pro ně další etapa fotbalového a životního vývoje. Po tomto zápase nastoupili starší borci, aby předvedli, že i ve zralém věku jsou na tom ještě dobře a věřím, že bylo na co se dívat. Koneckonců – kdo se nepotkal s míčem během zápasu, mohl si alespoň na závěr kopnout penaltu. Také při tomto slunečném sportovním odpoledni nechybělo dobré občerstvení a klobásy z udirny. IV.sjezd rodáků zakončil starosta obce zapálením vatry na vrchním přípravném hřišti a následovalo večerní posezení u ohně, kde se nakonec opékaly buřty a zpívalo se při kytáře.

Během těchto tří dnů byly připraveny ke koupi upomínkové předměty a brožurka o Koberčicích nazvaná „Kobeřice dříve a nyní“. Kdo měl zájem, mohl si prohlédnout ve škole výstavu fotografií a historických předmětů z dávné doby, které nám zapůjčili občané a historické muzeum ze Žďanic.

Osobně jsem z této akce nadšen. Prokázalo se, že se umíme zasmát, pobavit a zapomenout na každodenní starosti a udělat si sami pěkný program bez nějakých bombastických divů a atrakcí a že stále platí staré známé pořekadlo, že méně někdy znamená více. A tak co dodat na závěr? Hlavně

bych chtěl poděkovat všem lidem, kteří pomohli jakoukoli měrou k tomuto IV.sjezdu rodáků. Všem chci popřát další životní elán, abychom se zase někdy spolu sešli a měli si co říci o nás, o naší rodině, o naší víscce, o krajině, abychom zavzpomínali na naše předky a nezajímali se jen o to, v čem má kdo vypraný svetr...

místostarosta obce
Milan Piták

~~~~~

Z LIDOVÝCH PRANOSTIK A STOLETÉHO KALENDÁŘE

Spadne-li v říjnu listí, bude mokrá zima

Svatý František, zahání lidi do chýšek

**Když na Uršulu vítr duje,
tuhou zimu ohlašuje**

**Jaký dne svatý Havel ukazuje,
Taková zima se objevuje**

**Čím déle v říjnu
u nás vlaštovky prodlévají,
Tím déle pěkné a jasné dny potvrují**

**Je-li říjen hodně zelený,
bude leden velmi studený**

Mlhy v říjnu - sněhy v zimě

Studený říjen - zelený leden

Svatá Terezie zasazuje zimní okna

ZPRÁVY ZE ŠKOLY

Školní rok 2005/2006 začal 1.zářím. Do lavic usedlo 17 dětí. Naše škola je podlimitní a má výjimku z počtu žáků. Aby obec nemusela doplácet na mzdy, museli bychom mít 26 žáků.

Škola sdružuje ještě školní družinu, kde se přihlásilo 14 dětí, dále mateřskou školu s 18 dětmi a školní jídelnu.

Od září má naše zařízení nový název **Základní škola a Mateřská škola Kobeřice u Brna**, který bude používat při styku s jinými organizace. Do školy nastoupila nová paní učitelka Mgr. Blanka Vodáková. Jinak nedošlo k dalším personálním změnám. Všechny důležité informace pro rodiče jsou vyvěšeny na nástěnce u hlavních dveří. Je nutné, aby se s nimi rodiče seznámili.

V rámci školní družiny pracují dva kroužky a to informatika a anglický jazyk. V budově má odloučené pracoviště ZUŠ Františka France ve Slavkově u Brna. Na hudební nástroje hraje 6 dětí, obor klavír a flétna. Pod vedením pana učitele Jaroslava Bajáka pracuje zájmový útvar dechových nástrojů.

Od září 2006 budeme učit podle Rámcového vzdělávacího programu. Jde o novou organizaci výuky, kdy učivo není cílem ale prostředkem k získávání kompetencí. Pod pojmem kompetence si můžeme představit dovednosti a vědomosti žáků. Filozofie školství se změnila a učitelé mají učit žáky logicky uvažovat, myslet, hledat výsledek a zvolit správný prostředek k dosažení těchto cílů. V letošním roce budou učitelky pracovat na formování vlastního školského vzdělávacího programu. Dojde proto postupně ke změně učebnic, které lépe splňují požadavky na samostatnost, tvořivost a vzdělávání žáků.

Pokud nám to počasí ještě dovolí, chceme uskutečnit v nejbližší době závod v běhu. Děti by si měly zvyšovat odolnost a fyzickou zdatnost. Náš olympijský závodník Emil Zátopek řekl: „Ryby plavou, ptáci létají a lidé běhají.“ Proto i my chceme běžet za zdravím. V zimě nás zase čeká vánoční besídka, v květnu Den matek a na jaře sběr starého papíru. V říjnu navštívíme hudební představení v Nížkovicích.

Mgr. Dana Horká
ředitelka

NA POSLEDNÍ CHVÍLI

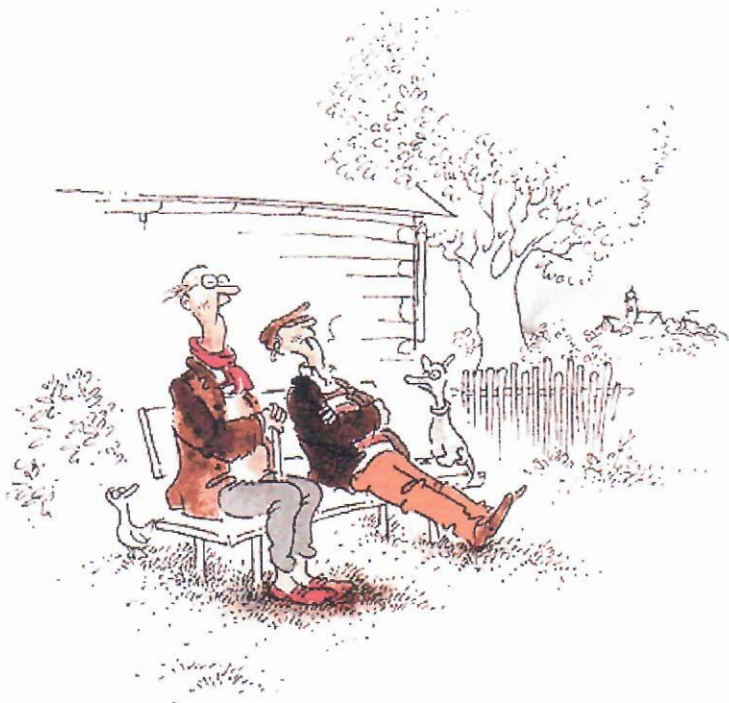
Večerní realita

Za večerními okny obrazovka bliká,
místo trefných slůvek reproduktor pípá,
kamera jak v ZOO hledí do soukromí,
v němž si pro peníze blázni triko honí.

Mnozí na etiku dívají se spatra,
když jde do tuhého, tak neznají bratra.
Jenom jeden z nich však vyvolený bude,
ostatním jen slavné oko pro pláč zbude.

Obrazovka jako magnet lidí táhne,
hlavně, když se drbe kdo s kým komu zahne,
když se dějí v kleci choulostivé věci.
I pro hluché je tu zařízení čtečí.

Kdo je vyvinutý, kdo se pořád stydí,
koho popad amok, kdo jak čím se živí,
kdo má chudý slovník, kdo závidí, žárlí,
kdo zas intrikuje a kdo se jen škádlí

ZAŽIL JSEM ŘÍJNOVOU, ÚNOROVOU, LISTOPADOVOU, ALE PŘECE JEN NEJRAŇEJI VZPOMÍNÁM
NA SEXUÁLNÍ REVOLUCI.

Kdo je pracovitý a kdo kůže líná,
kdo jak oko v hlavě si svou imidž hlídá,
kdo okusil porno a kdo zase katr,
komu nadrůže i sám Velký bratr.

Tak náš národ baví společností ctnostné,
hlavně když jim konto, sledovanost roste.

Plytké hry či vtipy umí každý syčák,
reality šou je zcela jiný fičák.

A tak obrazovka každý večer bliká,
i noviny piší, co se toho týká.

Bodejť by nepsaly, dobrotivé nebe,
vždyť se národ dívá především na sebe.

GW

ŠTĚBETÁNÍ

To byla facka !

Matěj Čapa, červené jak čerstvý uzžený v řezu, seděl na votýpce slámy za mlatem a mával pořád rukama, jak kdyby s ním zápasil sám Muhammad Ali. Mlél přitom hubó a kólél vočima, že by se za to nemusel stydět ani Maur u rituálního tanca. Kósek dál stála jeho limuzína Škoda Forman de Luxe a vo votevřený dveřa byl vopřené znavené dvótaktní stařeček s poetickým ménem Babetta, lidově zvaném Kozí dech. Slunko pánilo jak čert, tož mněl na sobě kraťase, z kerých by se klidně spichlo zimní voblečení pro Sněhurku a sedm trpaslíků. Muskulatúra mu vystupovala neenom na rukách, ale vycpávala taky ochranné pás kolem zaživacího traktu. Votýpka slámy, slisovaná pod velkým tlakem a převázaná šesti provázkama, vrzala jak špatně namazaný panty a trpěla jak Job. Hromovládce Perun nebudil takové strach ani když se rozzlobil na hádavý baby.

„Co to cvičíš? Karate?“ vylezly Fósek zpoza rohu. „Dívám se na tebe delší dobu a připadáš mně jak hypnotizér říznuté břušní tanečnicó. Zas tě doma pochválili?“

Matěj sebó trhl, jak se dostával z transu. Když uviděl Fóska, enom mávnul rukó: „Ani mně nemluv! Já su tak natento, že se teho budu zbavovat nemiň štrnást dní.“

„Co, nechce ti to jezdit?“ hodili Fósek vočko na motórové park.

Matěj enom hodil hlavó, jak lekavé kuň, nasadil výraz jak Žirinovskij v ruské dumě a enom zavrčel : „Tooo? To vozí všechny, enom mně né!“ Fósek zamrkali vočima a ve faji to písklo, jak prudko potahli. Úplně se lekli, protože Matěj vypadál jak rozružené slon. Elektřina z něho sršela jak z rejnoka na lovu.

„Ale tvoje to je, né?“ nasadili Fósek mírnější tón, aby nedošlo k néhoršimu. To se ale přepočítali. Matěj vystřelil, že by přeskočil koňa naděl ani bez pérovýho mostka. Dva špagáty to na votýpce nevydržely.

„Moje? Já su tady enom na to, abych to hónil po dědině a kupoval do teho benzín. Dyť su enom pro prču, když to naháním jak starosta feny!“

„Tož, dozvím se už, co se ti stalo?“ důrazně se Fósek snažili přinutit Matěja ke sdělení teho „sladkého“ tajemství.

„No co. Dřu celé tédeň jak kuň. Tak sem si řekl

chlapče dost’.

Pudeš se taky

negde

podívat, dyť

ani nevíš, jak

to tady

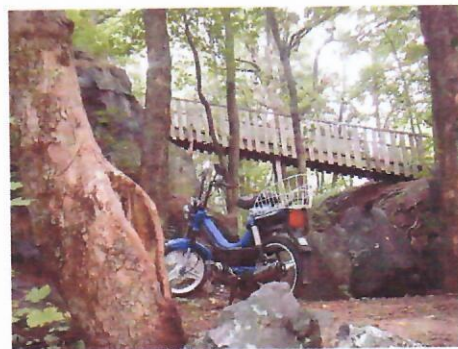
vypadá. Teda

pudeš. To se

enom tak říká,

protože se

prece nebudu

huntovat“ přešlápl na plochéh nohách, z nich každá nesla taková váhu, jak u Fóska dvě. „Prcák byl doma, tož sem ho nakopl, zkusil esli mně utahne a jél k rybniku. Větrík pěkně fókál kolem uší, jak to s kopca fičelo. Lebedil sem si jak hroch ve vodě, až sem zapomněl vodbočit a málem bych vleťél do potoka. No, brzdil sem ani patama, ale zvládl sem to. U rybnika tam pár smradů chytalo ryby, tak sem teho svýho koňa zaparkoval na hrázi a chvílu vočumoval. Ryby mněly asi dovolenó, tož se nic nedělo. Šél sem se rači na chvílu podívat do lesa. Co, na chvílu! Enom chvilěčku natahnót čistě luft do nosa. Enom co by člověk zdělál a natahl gatě. Hónící pes by ani k hadrám nemusel čuchat, aby mně vystopoval.“

Fósek se enom uculovali, když si představovali ten natahnuté luft a hónícího psa s filtrem na chobotu. Matěj si teho však nevšimál. Byl tak plné teho prožitku, že jináč nemluva, chrlil to ze sebe jak nebožka Plkalová.

„No co ti mám povídat“ pokračoval Matěj. „Já ti dondu zpátky na hráz a myslél sem, že mně trefí šlak. Tříkrát se podívám, esli su dobře a negde sem nezablódl. Mopéd byl, šak víš gde.“

„Gde byl? V rybníku?“ nechápavě se zašknůřili Fósek.

„Sakra, to ti musím říkat polopaticky? Fuč byl! Teda do rybníka sem se taky díval, keře sem si prohlídnul. Jak debil sem se vyptával každého na potkání, ale nigdo nic neviděl. Akorát jedna baba na chatě pře čóhla jakýhosi kluka v tréncích na takovém kole s motórem. Ešče si říkala, ten to asi lohnul, jak se za něm prášilo. Dovedeš si představit, jak mně bylo? Jedno za uherské rok si vyjedu sólo do lesa a teď tu stojím jak ten kojot u bódy a přeměšlám co včil. Do dědiny dva kilometry do kopca, hlad jak cigán před véplató a v kolenách vodu. Byt tam Usáma bin Ládín, tož se k němu z fleku dám, jak sem byl natento, našťvané.“ nemohl si honem vzpomenout na správné výraz.

Fósek si ho kradmo prohlídal, aby neviděl, jak zadržují uculování, protože chca nechca, i když to bylo neslušný, tá představa mastodonta bez motóru jim hébala aji s břuchem. „No, a cos vymyslel?“ řekli po chvíli, až tó cukatůru zastavili.

„Co tak asi?“ procedil Matěj skrz zuby. „Co sem tak asi mohl vymyslet! Trajdál se po polňačce jak ten vůl a čóhál za každé strom a keř, esli to tam nevidím. Kdyby mně negdo viděl, tož si určitě musel myslet, že mám prostatu a potřebuju si ulevit. Protože nigdo jiné do keřů tak často neleze. Zubama sem vrzál jak vrata u hladomorny. Zlost'ó sem kopál do všeckýcho, co se mně přichométlo do cesty. Ani do kobylenců. Tech tam bylo névíc. Šak se podivé, mám to ešče pod palcama v sandálech.“ a ukázal Fóskovi nohu ve žlutozeleném balení.

Fósek nakrčili nos, jak zlostné pes a vyfókli kóř z faje kvůli desinfekci a zamudrovali: „To nevyhazuj. Vyškrab to na zahrádku jako dobrý hnójení. Je to zadarmo a lepší než to kópený v obchodě.“ Matěj ale neposlóchál. Býl tak zahleděné do té čerstvé zkušenosti, že to muselo ven: „Ani do jakési barabizny na kopcu, co si z toho udělali ulevování stanicu v sadech, sem vylezl. Fuňel sem jak sentinél. A zbytečně! Nic tam, kromě toho druhého, nebylo. Já v ten moment dostat toho skřečka do ruk, tak mu ty pazóry useknu a ty useknutý ešče nadvakrát, jak sem byl rozhycované. Srce mně bóchalo až kdesi za ušima, nohy se mně podlamovaly a to sem mňel jit ešče s kopca důle.“ Matěj si zase sedl na votýpku, protože hrozilo, že se mu nohy podlomijó ani teď.

„Tož sis mňel chvílu vodpočnót.“ radili Fósek, kerýmu ani faja zhasla, jak zapomněli táhat. Sedli si teda do vótevřených dveří limuzíny, aby byli za větrem a škrkali sirkami. Až napotřetí se jim to podařilo. Spokojeně bafli a enom tak na půl huby hodili po Matějovi: „Ja, tož eščeš to nevydýchál?“

„To se nedalo vydéchat. Když sem chcél chytnot toho zloděja, tož sem se hned škobrtál z toho kopca, enomže tam potem byla křižovatka. A to sem byl v koncách. Tam nebo do dědiny? Vzál sem to teda do dědiny. Zase do kopca. Přitahoval sem vočima baráky jak Franta Kocórek vagón. Na polu tam byli jacísi lidi. Zeptál sem se jich esli nekeho na mopédu neviděli. No richtyk! Neviděli! Valil sem teda dom. Vzál sem kluka a auto a kale do sósední dědiny. Moc sem temu nevěřil, ale byl sem tak nažhavené, že by vode mně chytla ani mokrá sláma.“

Fósek starostlivo pohlídl na tó votýpku, co na ni Matěj seděl, protože se jim zdálo, že by mohla chytnot ešče včil.

„Tak ti to řežu zatačkama jak Širón“ nenechal se přerušit Matěj „ani sem se nepodíval, kolik tam mám benzínu. Kluk enom čučel. Říkám mu, neboj se, mám to v rukách. Esli ho chytnu, to uvidíš to kino! Taky že ja!“

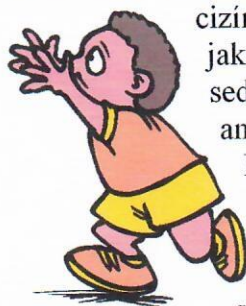
Fósek zase zapomněli táhat z faje. Matějovi vočiska zajiskřily, jak sníh za třeskatýho mrazu. Bylo vidět, že to musel byt silné zážitek.

„Já jak tak čučím po mezách kolem, tož před jedno dědinó vidím klučiska na mopédu. Sakra – povídám klukovi- dyť to je naše! Enom sem zatahl brzdu a hópnu ven z auta jak srnec.“ Naznačoval to hópnutí. Ani nemusel, protože Fósek si představovali spíš to zhópnutí auta.

„Ani sem dveřa nezavíral“ pokračoval Matěj „a valím k temu mopédu. Řvál sem jak husita u Sudoměře a před vočima sem mňel rudo. Tož na cizím by se vám chcelo jezdit!!! A jak sem byl v ráži, tož sem temu, co seděl na mopédu taková ubalil, že ani chvílu musel zažit stav beztíže.“

Enom ty vykulený vočiska si pamatuju a to žuchnutí tři metry vode mně. Ešče sem se hnál k němu, abysm učinil spravedlnosti za tó potupu zadost, ale najedno se vyrójilo několik dalších samců z jakýhosi bungru a že bóchám toho nepravého. Tento že to enom kupoval, že ten druhé, co utekl, to ukradl. Říkám jim, ste jedna banda. Zalezte nebo vás tady pomlátím všecky. Ten trefené se plazil po zádech a snad se ani potento, protože za něm to bylo jakýsi mokřý. Tož sem toho nechál.“

Fósek si mohli hlavu ukrótit. Matěj, takový velký dobračisko, že by na něm mohl dříví štípat a najedno jak Rudy mlátička. Když si představili, že tó tlapó zdvihne padesát kilo jak nic, dělalo se jim mdlo před vočima. Rači už ho neprovokovali, enom se dovolili zeptat: „A co tvůj kluk? Ten ti nepomohl?“

„Ten ani nevylezl. Enom, když sem mu řekl, ať toho mopéda vezme dom, tož mně povídá: Teda tati! To byla ale rana! To až řeknu mamince, tá na tebe bude pyšná! Tak sedím tady, protože vona se s tó slávó ešče nevyrovнала.“

GW

SLOVO NA ZÁVĚR

Hektický rok

O nudném roce v životě naší obce nelze vůbec ani uvažovat. Sotva se rok překlopil přes Silvestrovskou půlnoc, musela TJ Sokol řešit nástupce za dlouholetého předsedu. Obětavý Mirek Dvořák podlehl těžké nemoci. Audit také moc radosti nepřinesl a rozdělaná stavba obecního úřadu nenechávala zastupitelstvo v klidu. Hasiči se rozhodli oslavit 125 let svého založení a po 5 letech se začalo připravovat nové, již IV. Setkání rodáků. K tomu přistoupila rekonstrukce elektroinstalace v kostele sv. Jiljí a dvě závažné úpravy havarijního stavu celkově kritické kanalizační sítě. Rodáci zdárně skončili, byť počasí bylo v prvních dnech hodně kritické, a už nás čekaly tradiční hody. Došlo ke změně učitelky ve škole, hledání projektu na úpravu školy i Sokolovny a také ke změně účelu přístavby na budově obecního úřadu. Problémy s realizátorem stavby vyřešila smlouva s firmou Kohoutek a vzápětí přišla další rána v podobě úmrtí Ing. Žďárského, který zajišťoval evidenci a provozní řád kanalizační sítě a odpadních vod. Asfaltování před bývalou samoobsluhou bylo jen nutnou epizodou, kterou se řešil neúnosný stav komunikace. Rovněž u hasičů muselo dojít ke změně a k přepracování požárního řádu. Naštěstí se to obešlo bez jakéhokoliv otřesu. Spíše naopak jejich iniciativa vedla k zásadní obnově fasády Hasičského domu a jejich aktivita byla zdárně dovršena celookresní organizací branného závodu, které proběhlo na území naší obce. Účastníci si mohli prohlédnout sportovní areál, který s nemalým úsilím vybudovala a udržuje

TJ Sokol. Hody zůstanou v živé paměti obce stejně, jako nová hymna, nebo publikace, které vyšly ke Sjezdu rodáků. Sem jistě bude patřit i tradiční ochutnávka vína a nepochybně i početná Hubertova jízda za krásného podzimního počasí.

Rozsah prací na budově obecního úřadu se ukázal větší než se původně předpokládalo, nicméně Kobeřice a zejména samotní občané si určitě zaslouží důstojnější stánek pro setkávání s přáteli, k oslavám či slavnostním příležitostem. I přes mnohé potíže se jeví velmi reálné, že na letošní vánoce budou moci poprvé navštívit vybavenou kavárnu. Pokud ovšem nebudou mít jiné starosti, protože nově zaváděný systém integrované dopravy zatím nic dobrého obci nepřináší. Soudě podle reakcí samotných občanů, protože z nich vyplývá, že se tak obec vrátí k systému před 50 ti lety, který pohodlný a časově výhodný vůbec nebyl.

Nuda tady určitě žádná nebyla. A kdyby, tak se o změnu určitě postarala firma Eon vypínáním elektřiny či havárie na vodovodním řadu nebo záhadně vytékající voda před obecním úřadem. A pokud i to by nestačilo, tak potíže s neplatiči na bytovkách, stížnosti na nekvalitní práci Průmstavu, naopak potíže s odkládáním nežádoucího odpadu do čističky, vyřazující činnost čerpadla, vzájemné podkuřování spalováním odpadu nevhodného složení, v nevhodnou dobu a na nevhodném místě. A pokud i to by nestačilo, tak určitě oživení přinesou sousedské spory či stížnosti za všech okolností nebo pouhé drby ze závisti či zloby. Takový je však život a to, co bylo nedůležité určitě vytřídí čas, který mele pomalu, ale jistě.

JS

Vydává obec Kobeřice u Brna   Redakce: Obecní úřad
Kobeřice u Brna • Dolní 54 • PSČ 684 01
tel./fax: 544 222 520 • e-mail: oukoberice@politavi.cz
www.kobericeubrna.cz
Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Slabotinský, CSc.
Datum vydání: 18.10.2005   MK ČR E 13059

Zaslané příspěvky pokud nejsou vyžádány se nevracejí.
Příspěvky otiskujeme v původním znění, bez jazykových úprav.
Za otištěné příspěvky se honoráře nevyplácí.

Vydává obec Kobeřice u Brna

Redakce: Obecní úřad Kobeřice u Brna • Dolní 54 • PSČ 684 01
tel./fax: 544 222 520 • e-mail: oukoberice@politavi.cz
www.kobericeubrna.cz

Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Slabotinský, CSc.

Datum vydání: 18.10.2005

MK ČR E 13059

Zaslané příspěvky pokud nejsou vyžádány se nevracejí. Příspěvky otiskujeme v původním znění, bez jazykových úprav. Za otištěné příspěvky se honoráře nevyplácejí.